Buffalo Bill

1

EROUL FAR-WESTULUI

GOANĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

BUFALO BILL

Eroul Far-Westului

Singura ediţie originală autorizată de colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill

Nr. 1

GOANĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

V.1.0

Traducere din franceză şi grafică de Aurel Lupaştean

Editare ALUCI
2009

CAP. I
UN TÂNĂR EROU

Se întâmpla în America de Nord, pe la începutul războiului civil**.**

Garnizoana fortului Hayes, din Kansas era sub arme.

Generalul Custer, unul dintre cei mai faimoşi comandaţi ai Statelor Unite, se afla în faţa frontului viteazului regiment numărul şapte, care forma garnizoana fortului. Îşi plimba privirea scrutătoare şi pătrunzătoare de-a lungul rândurilor de oameni în uniforme simple, uniforme din postav albastru.

El a luat cuvântul:

— Jenison-Jayhawkers! s-a adresat el, apelând la celebrul supranume cu care regimentul devenise glorios. De opt zile aştept în zadar nişte importante depeşe de la generalul Smith, care comandă fortul Leawenworth. Ele n-au ajuns la mine. Toate comunicaţiile noastre sunt rupte. Mai avem alimente pentru cel mult o jumătate de săptămână. De aici până la fortul Larnedem, cel mai apropiat, unde se află generalul Sturgis, sunt în jur de şaizeci de mile şi până la Leawenworth, un pic mai aproape decât atât. Cel care va încerca să facă acest drum va merge drept la moarte. Nu voi da nici un cent pe şansele sale de viaţă. Ei bine! N-ar trebui numai să ne deblocheze. Avem nevoie şi de alimente. Împotriva forţelor superioare ale inamicului, cu greu dacă putem rezista câteva zile. Cine dintre voi, camarazi, îşi riscă viaţa pentru a o salva pe a tuturor?... Voluntarii, înainte!

Regimentul ascultase discursul generalului ţeapăn şi mut.

Însă în acest moment s-a simţit un freamăt, asemănător cu fiorul care, la apropierea uraganului trece peste tulpinile unui lan de grâu.

În câteva secunde, cedând înflăcărării exaltate ce sfida moartea, o jumătate din oameni au ieşit afară din rânduri.

Înfăţişarea marţială a generalului a fost luminată de un surâs.

— Mulţumesc, camarazi! a reluat el. Nu mă aşteptam la altceva de la voi. Însă am nevoie de un om care cunoaşte destul de bine regiunea şi care să fie familiarizat cu practicile indienilor, pentru a putea să se strecoare printre ei fără să fie prins. Dacă se află printre voi cineva care are ochi de şoim şi a cărui carabină nu-şi

greşeşte niciodată ținta, acela să înainteze.

S-a aşternut o liniște adâncă!

Tulburați, soldații au intrat unul după altul în formație. Nici unul nu se găsea la înălțimea exigențelor şefului. La urmă n-a mai rămas în fața generalului decât un bărbat foarte tânăr. Abia ieşit din copilărie, el era înalt, robust, bine proporționat, cu umerii largi şi pieptul puternic dezvoltat. Chipul îi era frumos, cu ochi de un brun senin, o gură energică, cu trăsături clare, un nas de vultur şi părul blond ce-i cădea până pe umeri.

Foarte surprins, generalul l-a privit fix pe copilandru.

Acesta a susținut fără a clipi această privire care-i pătrundea până în suflet.

— William Cody, ce te-a apucat? a întrebat în sfârşit generalul. Crezi că poți în acest fel să eviți chestiunea permisiei, pe care eu a trebuit să ți-o amân pe altă săptămână, după sosirea ultimului curier? Se înțelege, sunt mişcat de ardoarea filială ce te-a cuprins pentru mama ta pe moarte, fără a te sinchisi de cruzii duşmani cu care este infestată regiunea. Dar astăzi, ca şi în altă zi, va trebui să rezist la rugămintea ta. Ceea ce se cere acum este un bărbat matur, îndemânatic şi chibzuit, nu un băiețandru înfocat, însă fără experiență.

La aceste cuvinte aspre, fața tânărului s-a împurpurat. Însă trăsăturile i-au rămas nemişcate, ca sculptate în bronz. Abia dacă ochii i-au trădat patima ce-l stăpânea.

— Sunt încă tânăr, generale, însă am crescut în această regiune. La o sută de metri în jur nu este teren pe care piciorul meu să nu-l cunoască. Încă de la vârsta de nouă ani a trebuit să-mi apăr viața, doborând prima piele roşie. De atunci câți am trimis în fericitele teritorii de vânătoare!

Aceste cuvinte sunau convingător şi profund. Buzele îi fremătau de orgoliu.

Şovăind încă, generalul continua să-l privească pe cutezătorul tânăr.

Nu-i dăduse încă un răspuns atunci când a apărut un om de statură înaltă, extraordinar de îngrijit. În putere, el era îmbrăcat din cap până în picioare în piele, cu un păr de un roşu întunecat ce-i cădea în bucle pe gât. Purta o barbă completă. Ochii clari şi luminoşi îi aruncau priviri pătrunzătoare. Însă avea un braț în eşarfă şi îşi trăgea piciorul stâng, iar fruntea îi era înconjurată de o bandă dintr-o cârpă însângerată.

Cu un gest patern, el şi-a pus mâna teafără pe umărul

tânărului, lângă care se oprise.

— Răspund eu de el, a zis cu o voce profundă. Dacă ultimul raid de informare n-ar fi făcut din mine un schilod, n-aş fi lăsat nimănui onoarea de a da cu tifla pieilor roşii. Însă carabina mea este prea grea pentru mine. În ce-l priveşte pe el, este un copil după ani, dar un erou după îndrăzneală şi bărbăție! Mai şiret decât cel mai viclean piele roşie! Carabina lui nu-şi greşeşte niciodată ținta, Dacă cineva ar putea să-l nimerească, acesta-i doar Bill Cody!

Tânărul, astfel lăudat, a roşit încă o dată, dar de plăcere.

De altminteri, se ținea întruna drept şi nemişcat în fața generalului. Acesta îl vedea acum într-o cu totul altă lumină.

— Recomandarea ta are o mare greutate, California Joe, a zis Custer adresându-se noului venit, care era deja unul din cercetaşii cei mai faimoşi ai Statelor Unite şi care a fost onorat prin urmare cu un renume. Într-adevăr, răspunzi de tânăr?

— Ca de mine însumi, a răspuns colosul cu un semn energic de cap. Tatăl lui era un om curajos. El ținea cu Nordul. Astfel că a fost ucis de cei din guerilă. Eram acolo când acest tânăr a jurat să răzbune cu sânge acest asasinat.

— Şi-mi voi ține legământul! l-a întrerupt Bill, în timp ce fața i s-a întunecat şi o durere sfâşietoare i-a contractat trăsăturile. Acest Charles Dunn şi căpitanul său, acest netrebnic de Jesse James, pot să se păzească! Ceasul socotelii se apropie.

— Tu vorbeşti de temutul bandit numit Jesse James? a făcut generalul. Să te păzească cerul de o întâlnire cu el. California este acela care m-a informat că el dă târcoale cu o bandă puternică în jurul Leawenworthului provocând pretutindeni ravagiile şi crimele cele mai respingătoare.

— Ah! Dacă l-aş avea în față! Această exclamație plină de o ură înfocată a scăpat de pe buzele tânărului. Trebuie să încalec un cal, generale?

— Da, tinere prieten, vei merge călare pe un cal, a răspuns Custer. Să te apere cerul!

— Îți mulțumesc, generale, a spus simplu băiețandrul. Cu permisiunea dumneavoastră, voi merge de asemenea s-o văd şi pe mama. Mă voi reîntoarce în trei zile cel târziu.

— Ține-ți bine pălăria, tinere! a spus generalul, ridicând un deget în semn de avertisment. E vorba de scalp, de păr şi de piele.

— Aş! Ar fi păcat să-l văd împodobind centura unui piele roşie, a declarat William Cody râzând cu o nepăsătoare bună dispoziție.

Mie nu-mi este frică de diavolii aceia de colo. Şi apoi, vicleniile guerilelor îmi sunt cunoscute. Dați-mi numai pe cea mai bună catârcă din fort. Odată pe spinarea ei, aceşti demoni nu mă vor doborî.

La o jumătate de oră după asta, tânărul nostru amic era deja în drum prin tăcerea pădurii virgine. La câteva sure de el se întindea pădurea şi preria. Aplecându-se în şa pentru a trece mai lesne printre liane şi crăci, Bill se îndrepta cu sigura sa catârcă, de un cenuşiu ca de şoarece, cu un harnaşament sobru, de astfel cu nimic strălucitor care să-l trădeze în depărtare, spre nemărginitul pustiu. Un singur drum străbătea regiunea la acea dată, însă el nu voia să-l rişte.

Înainte de a porni, îşi schimbase uniforma cu o îmbrăcăminte din piele. Purta cusute în vestă importantele depeşe pe care generalul i le încredințase. De centură îi erau prinse un bowie-knife şi un revolver. În față, de-a curmezişul şeii se odihnea o carabină cu două țevi, ambele încărcate.

Mergea fără să-i pese de drum, însă ochii săi de şoim măturau totul în faşa lui, iar urechea-i fină surprindea toate zgomotele, chiar cele mai uşoare. Ziua se sfârşise de multă vreme. Focul soarelui apus se stinsese. Luna plină se balansa pe cer şi lumina ei pală întindea peste pădure o lucire de amurg.

Drept înainte se ridicau nişte stânci de ambele părți ale unei vâlcele din ce în ce mau îngustă, în care s-a angajat Bill Cody. El mergea acum prin albia secată a unui torent. Deasupra lui atârna frizura deasă a brazilor, ale căror crăci îl atingeau uşor pe călăreț, cu gesturi de fantomă.

Trecuseră nişte ore de când Bill călărea. După socoteala sa, făcuse deja vreo patruzeci de mile.

Dacă-i rămânea credincios norocul, curând atingea fortul Larned. Toate simțurile îi erau încordate, urmărind cea mai neînsemnată posibilitate de primejdie. Însă inima îi bătea pentru cineva acolo departe.

Mama lui încă mai trăia? Mama sa, tot ce avea mai scump în această lume!

Prin ce săptămână îngrozitoare trecuse, de când se întorsese ultimul curier la fort, acum izolat de lume, şi care îi adusese o scrisoare prin care sora sa îl informa de boala gravă a mamei lor şi de dorința ei de a-l vedea încă o dată.

— Haide! Destul cu gândurile!… Fie ce o fi!

Deja după o clipă Bill examina cu suspiciune o masă abruptă de

stânci ce se ridica direct în fața lui.

Deodată, în fundul văii pe creasta stâncii s-a arătat un punct negru, pentru ca să dispară instantaneu.

Indienii!

Imediat, tânărul a desluşit un fir de fum, subțire, subțire ca un firişor de păr, care a dungat cât o clipire de ochi spațiul luminat de discul argintiu al lunii ce se ridicase de după o stâncă. Bill a înțeles că fusese prins într-o capcană. În urma lui avea pândari piei roşii şi avangarda lor dădea semnalul convenit cu acest fum.

El continua să înainteze cu aceeaşi atitudine indiferentă, ca şi cum n-ar fi observat nici un semn de primejdie.

Însă de cum a ajuns la o bătaie de puşcă de stânci, a dat brusc pinteni catârcei, aruncându-se violent într-o parte. A putut atunci să vadă pe stâncă doi indieni în mare ținută de război. În acelaşi timp, în spatele lui Bill a răsunat, trecând ca o furtună, strigătul de luptă al siuxilor. Ticăloşii pregătiseră o ambuscadă, pentru a tăia drumul oricui mesager ce mergea la fort ori se întorcea de acolo. Bill a judecat situația în mai puțin de o secundă. Cele două piei roşii de pe stânca de dinaintea lui nu erau călare. Nu avea de ce să se teamă de ei. Însă primejdia nu sta decât în grupul indienilor din urma sa, ce alergau pe nişte cai iuți. Îndeosebi şeful lor, cum şi-a dat seama Bill întorcându-şi capul, ce călărea un cal rapid ca o săgeată.

În momentul când galopa viguros pe catârca sa, pe lângă urechi i-a suflat o săgeată veritabilă. Ar fi trebuit o precizie doar de un fir de păr şi îi lovea capul. Dacă indianul reuşise să lanseze săgeata într-o secundă, era limpede pentru Bill că acesta era un bun țintaş.

Bill şi-a întors încă o dată capul şi l-a văzut pe indian atât de aproape, încât era gata să atingă coada catârcei, încordându-şi din nou arcul.

Prompt ca un suflu de vânt, Bill şi-a ridicat carabina. Detunătura a răsunat în aceeaşi clipă în care a pornit săgeata.

Ea a căzut însă inertă. Siuxul s-a clătinat în şa. Brațele i-au bătut aerul, şi fără să se oprească, animalul şi-a continuat cursa fără călăreț, trecând pe lângă Bill Cody. În zbor, un pumn de fier i-a apucat frâul şi a oprit calul în plin galop.

El s-a cabrat aruncând furios din picioare, însă la o clipă după aceasta, cu o suplețe de şarpe, Bill a sărit pe spatele nobilului bidiviu şi i-a pus pintenii în burtă. Tânărul a luat-o la goană ca vântul unui uragan, a ieşit din văgăună şi a galopat pe întinsul

câmpiei. La o oră după aceasta, Bill a ajuns fără alte încurcături la fortul Learned, unde sosirea lui a făcut senzație.

Ofițerii şi soldații s-au îngrămădit în cerc în jurul lui. Nu le venea să-şi creadă ochilor. Îl examinau pe acest băiețandru, care îndrăznind să rişte totul, reuşise într-o încercare, care în ultimele zile pricinuise moartea a mai multor oameni inimoşi.

Însă uimirea s-a transformat în teamă atunci când Bill a cerut un cal de schimb. El voia să se întoarcă imediat.

— Asta-i total cu neputință, a declarat generalul Sturgis, în fața căruia fusese condus omul. Încercarea unei asemenea aventuri înseamnă să alergi în întâmpinarea unei morți sigure. Sute de siuxi stăpânesc tot drumul de aici până la Leawenworth, iar Jesse James şi hoarda lui îşi săvârşesc tot acolo ororile sângeroase. Toate fermele izolate au fost arse, iar fetele violate şi duse în sclavie.

— Totuşi, trebuie să plec, a reluat Bill cu simplitate. Acesta este ordinul generalului Custer. Eu voi executa ordinul sau îmi voi găsi moartea. Însă nimic nu mă va opri.

— Chiar fără aprobarea mea? a întrebat generalul privindu-l cu severitate.

— Da, fără ordinul dumneavoastră, a replicat Bill fără şovăire. Mă supun unei legi nescrise, care este mai presus decât toate reglementărilor omeneşti. M-a chemat mama mea şi doreşte să mă vadă! Voi merge la ea, chiar de va trebui să trec prin toate chinurile cumplite ale infernului.

Trăsăturile obosite ale generalului au tresărit de emoție, repede reprimată.

— Ei bine! Pleacă deci, cap nebun! a zis el mormăind. Eşti tânăr, cu sângele fierbinte. Dar păzeşte-te, viteazule!

După zece minute Bill era iarăşi în şa şi şi-a reluat drumul.

La fortul Larned a fost avertizat de pericolul trecerii prin vadul ce se găsea la câteva mile de acolo. Cu câteva zile mai înainte, un cercetaş ce se aventurase acolo, se înecase.

Bill cunoştea perfect acest râu năvalnic, însă nu avea decât să parcurgă mai multe mile până într-alt loc, pe unde putea să-l străbată. Cunoştea, chiar în vecinătatea vadului, o peşteră ascunsă printre stânci, ce comunica printr-un pasaj subteran cu râul Missouri.

Foarte puțini oameni ştiau de existența acestei caverne.

Poate chiar că nimeni! Bill descoperise acest secret din întâmplare, într-o zi pe când urmărea un urs. Se gândea că putea

să se refugieze acolo dacă ar avea pe urmele sale nişte duşmani prin preajma vadului. În jurul lui domnea o noapte adâncă, de nepătruns. Nici un zgomot, nici o luminiță. Dispăruse până şi luna de pe cer. Doar apa murmura urmându-şi cursul.

Bill a riscat şi l-a făcut pe cal să intre în râu. Copitele animalului au pătruns în apa invizibilă. Clipocind uşor, ea urca puțin câte puțin, până a ajuns sub crupă. Bill a sfârşit prin a o avea până la piept.

Calul sforăia înfundat, ca şi cum ar fi fost cuprins de o teamă amenințătoare.

În sfârşit, potcoavele metalice au sunat din nou pe pietre. Nivelul apei scădea, curentul nu se mai făcea simțit şi a ajuns pe celălalt mal.

Bill a tras de hățuri şi a oprit calul, ca să asculte în noapte.

Dar în aceeaşi clipă el a simțit ceva ca gheața că-i atinge fruntea şi o voce aspră şi amenințătoare, cam răguşită, a hârâit:

— Sus mâinile!

Chiar la această distanță, Bill nu vedea nimic. Dar a înțeles că i se pusese la tâmplă țeava unui revolver. Apoi a distins confuz o față sălbatică, posesor al unei bărbi, cocoțat pe un catâr. Şi nu şi-a putut reține un strigăt:

— Charles Dunn!

În acelaşi timp l-a străbătut un fior prin tot trupul. Recunoscuse omul în puterea căruia căzuse atât de pe neaşteptate. Acest Charles Dunn îl asasinase pe tatăl său.

Copil fiind încă, a fost nevoit să fie martorul neputincios al felului în care, la ordinul ferocelui Jesse James, urmat de o bandă de canalii furioase, Charles Dunn îl doborâse cu un glonț pe iubitul său tată.

Atunci a fost când neputinciosul copil a jurat să se răzbune pe mârşavului criminal şi pe căpitanului acestuia pentru moartea tatălui său drag. Dar vai! Iată că se găsea el însuşi în puterea acestui nemernic!

Omul bărbos a rămas mirat auzindu-şi numele ieşind dintre buzele prizonierului său, şi a rânjit:

— Mesager de la fort, fără îndoială... purtătorul vreunei depeşe, hai? Şi s-a pus pe treabă, ridicând armele lui Bill. El i-a smuls centura cu jungherul şi pistolul.

Bill ținea mereu mâinile în aer, deasupra capului. Însă cu o precauție nesfârşită şi-a scos picioarele din scările de piele. Deodată, a aplicat calului său o lovitură groaznică de pinteni.

Animalul, gemând de durere, s-a cabrat vertical şi Bill s-a aruncat hotărât într-o parte când ţeava unui revolver a alunecat pe deasupra capului său. În acelaşi timp a răsunat o împuşcătură, însă glonţul i-a trecut inofensiv prin buclele părului.

Mai rapid decât gândul, Bill s-a strâns puternic de cal şi mânându-l cu iuţeală, în elanul său a dat peste bandit, care s-a rostogolit pe jos, mai surprins cum nu fusese niciodată.

O înjurătură sălbatică, un scrâşnit de dinţi, un urlet de durere... şi Bill era departe pe malul fluviului.

În acelaşi timp, pădurea s-a însufleţit, răsunând de strigăte sălbatice. Crăcile se rupeau şi plesneau, călcate şi aruncate de fuga impetuoasă a cailor.

— Stai, sau tragem!

Ochiul pătrunzător al lui Bill a putut să zărească pe acei care-l urmăreau. Era sigur că aceştia sunt din guerila lui Jesse James aflaţi în ambuscadă la malul fluviului.

Pif! Paf! Şuierau gloanţele pe la urechile tânărului.

El a luat repede o hotărâre.

Nici unuia din cei care-l urmăreau nu le-a venit în minte că el va încerca să rişte în avalul rapid, unde vârtejurile îl absorbeau la iuţeală pe temerar, putându-se spune, în braţele morţii. Însă Bill cunoştea al doilea traseu puţin adânc ce se despărţea de albia cursului de apă formând un mic canal liniştit. Ştia că acest canal se întindea până la o cavernă şi spera să se refugieze acolo, dacă avea norocul să-i găsească deschiderea sub apa ce-o acoperea.

A intrat deci cu calul său în curent.

Pădurea devenea din ce în ce mai clocotitoare.

Pe celălalt mal erau de asemenea în mişcare nişte adversari.

Bill nu mai putea să se îndoiască, era înconjurat din toate părţile.

Din toate direcţiile ajungeau strigăte neliniştitoare ce se amestecau cu trosnetul focurilor de armă.

Lumina vie pe care o răspândeau felinarele aşternea uneori pe apa mereu clocotitoare pete gălbui.

Calul necheza neliniştit. De-abia putea prin eforturi disperate să reziste curentului, a cărui violenţă creştea cu fiecare pas.

Aproape de tot mugea deja o cascadă, aruncând în noapte un înfricoşător cântec de moarte.

Bill nu se ţinea decât foarte uşor în şa, gata să-şi părăsească calul, care ajuns aproape de capătul puterilor se lăsa dus de apele năvalnice.

De pe cel două părți ale râului, duşmanii au remarcat foarte bine nechezatul şi respirația sforăitoare a animalului disperat.

Întrucât lumina făcliilor lor nu ajungea destul de departe pentru a străpunge opacitatea întunericului pe această întindere de apă, ei trăgeau aproximativ în direcția de unde venea nechezatul.

Şi trăgeau bine.

Prin corpul calului a trecut un fior puternic. El s-a ridicat drept în sus şi deodată s-a lăsat să cadă în valurile ce l-au dus cu ele.

Bill n-a avut decât o clipă ca să se prindă de ramurile unui arbore ce se întindea deasupra apei, care-i biciuise fața.

CAP. II
IEŞIREA

Cu apa clocotitoare de sub el, înconjurat de întunericul de nepătruns, în ecoul împuşcăturilor şi al strigătelor sinistre ale duşmanilor ce-l urmăreau, Bill se crampona cu ambele mâini de cracă, epuizat, părând ajuns la capătul puterilor.

Răceala apei râului n-a întârziat să-l facă să-şi piardă aproape cunoştinţa.

Cu ochii închişi, el s-a lăsat încet în adâncul apei ce mugea în jurul tânărului său trup.

Deodată în urechi i-au năvălit nişte vuiete înfundate. Îl stăpânea o oboseală ucigătoare.

Mai mult încă, degetele ameninţau să dea drumul crengii alunecoase. Atunci i s-a părut că, de foarte departe, îl chema o voce iubită şi familiară şi că în mijlocul oribilului pustiu, cuprins în întregime de spaimele morţii, vedea ochii mamei sale... ca şi cum sârmana femeie n-ar fi putut muri fără a-l îmbrăţişa şi binecuvânta încă o dată înainte de eterna sa plecare.

Era mama sa aceea care-l chema! Trebuia să zboare... chiar dacă infernul ridicase împotriva lui toate grozăviile sale, el trebuia să zboare la mama sa!

La acest gând, Bill şi-a adunat toată energia. L-a pătruns un sentiment de vigoare nouă şi un avânt ca după un vin generos. Inteligenţa a început să-i lucreze febril, cu o luciditate dublă şi tânărul a hotărât rapid ceea ce trebuia de făcut.

Copacul spre ramura căruia o întâmplare salvatoare îl îndreptase pe Bill, era singura salcie din partea locului, şi amintindu-şi de acest amănunt, Bill şi-a adus aminte că sub rădăcinile acestei salcii se ascundea larga intrare din adânc ce comunica cu peştera din stânci pe care o descoperise cândva.

Bill nu se ţinea prins de cracă decât cu o singură mână, cu cea stângă, pe care o păstra complet în apă.

Fără a se lăsa intimidat de împuşcăturile urmăritorilor, care ajunseseră foarte aproape, Bill a imprimat corpului său, cât a putut mai mult, o mişcare de balansare şi cu mâna dreapta a pipăit sub apă ca să descoperi deschiderea cavernei.

De două ori, de trei ori a căutat, dar în zadar. Apoi l-a copleşit o bucurie nemărginită. Aducerea aminte îl condusese ca un ghid credincios. Gaura era acolo, în formă de boltită, în întregime acoperită de apă. Pătrunderea până la ea prin înot era o întreprindere periculoasă.

Însă el nu mai era acelaşi Bill din altă vreme. Fără să şovăie, s-a lăsat cu totul să alunece în apă şi a plonjat în adâncimea găurii. Apa de aici era rece ca gheaţa, iar distanţa pe care temerarul băiat avea s-o străbată, fără sfârşit!

Respiraţia începea să-l lase şi simţurile ameninţau să-l abandoneze. Curând în urechile înotătorului, care înghiţea apă din ce în ce mai mult, a răsunat ceva ca nişte clopote funebre. Mişcările îi deveneau nesigure, convulsive, dezordonate.

Haide! Un ultim şi teribil efort!

O clipă după asta, extenuat, cu un tremur ce-i străbătea toate mădularele, Bill se găsit cocoţat pe o stâncă dură şi alunecoasă, respirând aerul din această cavernă cu o satisfacţie de nespus, cu toate că era un aer greu şi viciat.

Însă tânărul nostru erou nu voia să se odihnească multă vreme. A început să se cațere pe mâini şi pe picioare pe o pantă foarte înclinată, ce ducea până la tavanul peşterii, la un loc unde, printr-un ciudat capriciu, natura practicase o deschidere prin masa stâncoasă, un fel de cale ce urma bolta şi care conducea spre un loc de unde venea un aer mai proaspăt de afară.

Uneori, pe când urca în patru labe, de sus se scurgeau mici firişoare de apă ce se pulverizau asupra lui. Întâlnea ici şi colo izvoraşe ce ţâşneau din stâncă, care se scurgeau în adâncuri. Zgomotul pe care îl făceau, răsunând în această singurătate subterană era dublat în chip sinistru. El se amplifica în tunete, şi în anumite momente înăbuşea alte sunete.

Pe fruntea lui Bill curgeau şiroaie mari de sudoare. Îmbrăcămintea de piele i se lipise de corp şi îi îngreuna fiecare mişcare.

Însă voinţa sa de neînduplecat trecea peste toate ostenelile.

Lucru ciudat! Cu cât se urca mai sus, cu atât mai puţin i se părea lui Bill că se apropie de lumina zilei, ca şi cum tunelul ar fi fost în centrul unui munte şi nici o rază de lumină de afară nu putea să lumineze interiorul. În acelaşi timp, un fum uscat, cu un miros de ars îi tăia respiraţia. Pe măsură ce înainta, acest fum devenea mai des. Deodată tânărul a fost lovit ca de un curent electric. S-a oprit şi reţinându-şi respiraţia, a ascultat. Prin

clocotul apei a surprins un ecou de glasuri omeneşti.

Aşadar, se găseau nişte oameni în această trecere subterană, de care credea că era singurul ce-i cunoştea existenţa!

Această descoperire l-a umplut pe Bill de spaimă, căci aceia nu puteau fi decât adversarii săi.

Calea de salvare pe care o căutase atât conducea la această grotă… şi iată că, în această cavernă se aflau duşmani… Atunci, ce era de făcut?

Sporindu-şi precauţiile, unindu-şi suplețea de tigru cu agilitatea panterei, Bill şi-a reluat urcuşul.

Mai încolo, caverna se pierdea într-un haos de stânci răsturnate unele peste altele, acoperind un spaţiu foarte mare. Era nevoie de o întâmplare extraordinară pentru ca Bill să descopere într-o zi o altă intrare, gelos ascunsă ochiului unui muritor. Cât priveşte o altă intrare, cea adevărată, nu avea nici o îndoială că putea să o găsească.

Foarte mirat, Bill se întreba, cățărându-se mereu fără a se relaxa, cum se putuse afla secretul existenței acestei caverne.

Însă nu era momentul de să-şi piardă vremea cu reflecţii. Acum trebuia să acționeze.

Bill reuşise în sfârşit să ajungă de fapt pe culmea cea mai înaltă a cavernei. Orificiul de unde venea aerul, pe care urma să-l urmeze de la un capăt la altul, era larg abia cât un burlan de sobă şi ascuns complet de întunericul nopţii.

În cavernă ardeau chiar şi torțe, şi fumul acru, cu miros de ars, ce-i producea lacrimi lui Bill, umplea spaţiul.

I-au trebuit multe secunde pentru a distinge câte ceva în această umbră opacă.

Însă deodată el a pălit brusc şi a înlemnit contemplând un grup de oameni aşezaţi în jurul unui foc, ce i se ofereau vederii în primul plan.

O companie zgomotoasă de aventurieri sălbatici şi hotărâţi! Unul dintre ei, mai mare şi mai impozant decât ceilalţi, avea faţa energică şi îndrăzneaţă, cu o barbă neagră ca şi cărbunele şi ochii scrutători şi plini de scântei. Acesta era şeful.

Bill a ştiut după bătăile inimii sale că acela pe care îl avea sub ochi era însuşi Jesse James.

Astfel, se găsea foarte aproape, la o lungime de mână, ca să spunem aşa, de şeful bandei de tristă faimă, care se alăturase intereselor Sudului şi trimisese la moarte cu o cruzime diabolică atâţia partizani ai statelor din Nord, ce luptau pentru eliberarea

sclavilor! Tânărul şi-a simţit atunci pieptul străpuns de o durere ascuţită la gândul că-şi pierduse armele.

Ah! Dacă ar fi avut carabina în mână! Cu siguranţă că acest mizerabil îmbâcsit de sânge şi-ar fi dat ultima suflare. Însă în situaţia prezentă Bill nu avea altceva de făcut decât să tacă şi să se ascundă.

Din fericire, nici unul din aceşti oameni nu i-a simţit prezenţa. Zgomotul pe care l-ar fi putut face se pierdea în vacarmul ce umplea caverna.

În grup domnea o mare agitaţie. Câte unii discutau chirciţi pe sol, adresându-se cu însufleţire şefului, care stătea în picioare sprijinit de carabină. În acest moment a intervenit un alt asociat al acestei bande de hoţi.

Privirea atentă a lui Bill l-a văzut apărând din adâncimea nopţii, unde se pierdea intrarea în cavernă, din partea opusă a locului în care se afla el. Omul s-a îndreptat rapid spre şef.

De la primele cuvinte, Bill care asculta reţinându-şi răsuflarea, a văzut că această vorbărie întreţinută de aceşti oameni surescitaţi în jurul focului, avea precis ca obiect persoana sa.

— Eşti un complice al diavolului? a strigat Jesse James cu o voce clară şi pătrunzătoare şi pe un ton mânios. Acest individ a dispărut ca o umbră de sub nasul tău, spune-mi cum?

Cu un gest furios el şi-a îndreptat trupul şi a bătut din picior.

— Aşa este, a răspuns noul venit. Sub ameninţarea revolverului, el m-a părăsit... şi apoi, în apă! A galopat pe sub pădure sau în plin curent, asta era acelaşi lucru pentru el. Camarazii noştri s-au plasat mai jos de cascadă ca să-l a-l primească cu toată căldura, dacă trecea de această frământare a apelor, însă n-a venit decât o carcasă de cal înecat... De el, nici cea mai slabă urmă!

Jesse James era cuprins de o furie groaznică. Corpul lui robust era cu totul scuturat de turbare şi ochii îi aruncau sclipiri sinistre de foc.

El a reluat, agitându-şi deasupra capului pumnii săi puternici şi încleştaţii:

— Douăzeci şi ceva de oameni şi n-au putut să-l prindă viu! Se afla atâta ironie în furia sa!... Şi măcar îi cunoşti numele, Dunn? Pe infern! Dă-ţi drumul la gură!... Cine era acesta?

— Nu ştiu, a răspuns el bosumflat. Aş face mai bine să-mi pansez braţul. Mârţoaga lui mi-a dat o lovitură de copită până la os, Asta m-a ars ca focul iadului.

Câte unii din camarazi lui s-au adunat în jurul său.

Căpitanul a făcut un semn celorlalți şi a spus cu asprime:

— Luați torțe! Trebuie de verificat totul. Vom găsi unde-i cadavrul spionului sau pe spionul însuşi. De vreme ce până acum n-am lăsat să treacă un singur mesager, este cu siguranță bine ca şi acest individ să cadă în mâinile noastre.

Gata să plece, James a revenit în cercul de lumină a focului.

— Aşadar, nu eşti bun de nimic, Dunn! Atunci vei rămâne să supraveghezi aici curcanul, a făcut el cu o voce impunătoare, arătând cu mâna într-o parte a cavernei. Vei răspunde cu capul tău pentru dama aceea! Cât priveşte pe noi ceilalți, vom merge să-l vânăm pe spion. Dacă trăieşte încă şi n-a făcut un pact cu diavolul, îl vom prinde cu siguranță.

Instinctiv, privirea lui Bill a urmărit mişcarea mâinii căpitanului.

Era vorba de o tânără fată. Ce soartă pentru o fată slabă şi fără apărare, căzută în mâinile unuia ca Jesse James!

Puțin câte puțin, Bill a izbutit să străpungă întunericul din colțul unde trebuia să se găsească prizoniera.

La început nu a văzut nimic decât o formă neclară. Iluminatul viu al focului cu flăcări înalte se adăuga la întunecarea funebrei umbre din acel colț părăsit. Apoi Bill a distins conturile unei femei. Era întinsă la pământ. El a putut să vadă că era trează şi plângea. Uneori, prin zarva brutală a vocilor de om, urechile atente ale lui Bill surprindeau hohote întrerupte.

Banditii rămaşi în urmă se ocupau de brațul rănit al camaradului lor şi-l bandajau cu grijă.

În momentul în care Dunn se aşezase pentru această operație, s-a ridicat un plânset înăbuşit.

Cu brațul său sănătos, banditul a apucat din vatră o creangă aprinsă şi a înaintat spre prizonieră.

La lumina fumegândă a acestei torțe improvizate, privirea concentrată a lui Bill a putut să vadă că acea tânără fată era extrem de frumoasă. Avea pielea de o albeață orbitoare. Ochii săi întunecați, extraordinar de mari şi de o mobilitate extremă, plini de mânie, aveau o expresie de vădită groază şi se fixau asupra paznicului ei.

Mâinile îi erau legate, îmbrăcămintea zdrențuită şi murdară. Cu toate acestea, rochia albă de mătase, simbol al inocenței, care se mula pe talia sa zveltă, îşi păstra încă strălucirea şi foşnea la fiecare mişcare a sa.

Cu o uimire tot mai mare, tânărul nostru erou a văzut în părul

blond de pe cap al acestei ființe, printre buclele în dezordine şi desfăcute, o coroană de mirt, de care atârnau resturile unui voal de logodnă.

Bill, a cărui inimă bătea cu putere, nu se îndoia că fusese condus de providență în această peşteră. Acolo se afla o nefericită, care după toate aparențele, căzuse în mâinile criminale ale lui Jesse James şi clicii sale în apogeul fericirii ei, când se văzuse o clipă ca şi logodită, ca apoi să se prăbuşească dintr-odată în cea mai adâncă şi mai înfricoşătoare mizerie!

În cele din urmă Dunn a ajuns aproape de tânără. El a examinat-o cu un rânjet cinic.

— Ei bine, puişorule, cine ți-ar fi spus asta ieri dimineață? a început el pe un ton batjocoritor. Da, Jesse James şi trupa sa sunt comeseni îndemânatici. Ei s-au introdus în castelul nunții, în întregime scăldat de lumină şi i-a surprins pe logodnici în petrecere... N-a fost niciodată o surpriză mai reuşită ca asta, hai?... Pentru voi, nişte imbecili de mineri, care vă gândeați că puteți să vă măsurați cu noi!... Pif! Paf! În doi timpi noi am fost stăpâni... frumoasa logodnică ambalată, hop pe cal şi eram deja departe! Într-adevăr a fost o farsă bună!

Aceste cuvinte grosolane i-au plesnit obrazul sărmanei fete cu lovituri de bici. Ea şi-a ridicat ochii spre neruşinat pentru a-l implora.

— Dacă mai există o licărire de îndurare în tine, ai milă de mine! a murmurat ea, pe jumătate sufocată de hohote de plâns şi vocea sa suna dulce ca şi cântecul de privighetoare, sau vibrația argintie a unui clopot îndepărtat.

— Ce plăteşte fetița? a întrebat Dunn în loc de răspuns.

— Tatăl meu este bogat... fii îndurător! Îți jur, scoate-mă afară din aceste locuri, redă-mă părinților mei şi vei fi cu siguranță recompensat.

— Vai! Vai! a rânjit Dunn, pe care acest apel l-a lansat în întregime nemişcat. Morții nu se mai ocupă de recompense... însă aceasta este cu totul altceva. Mi-ar plăcea mai mult să apuc coada unui şarpe cu clopoței, decât să dau ocazia lui Jesse James să bănuiască că-l trădez... Viața mea n-ar valora mai mult de un cent... Lasă asta, fetițo! Asta n-ar servi la nimic... De altminteri, tatăl tău, Huntington, este mort de-a binele, ceea ce-l face să nu poată plăti nimic.

Hohote lungi de plâns au scuturat corpul nefericitei.

— Mort!... Este cu adevărat mort! a strigat ea, sub lovitura unei

dureri sfâşietoare. O, Dumnezeule îndurător, cum ai lăsat ca într-o singură zi, într-o durată scurtă, să ni se aducă nouă tuturor o suferinţă fără măsură?... Tatăl meu, atât de bun, atât de loial, mort... şi...

Ea s-a întrerupt sufocată de excesul durerii sale, în timp ce un spasm îi contracta trăsăturile încântătoare. A reluat imediat:

— O, Cerule!... Şi logodnicul meu! Charles al meu adorat! Nu mă lăsa să înnebunesc, Părinte care eşti în cer! În plină fericire înaintea altarului!... Şi totul s-a năruit dintr-odată!... Mort!... Mort! Ah! Dumnezeu să te ajute, omule! Spune-mi ce s-a întâmplat cu Charles Davis?

— Lasă-mă în pace cu văicărelile, puişorule! a grohăit banditul ridicând din umeri. A trebuit ca şi el să zboare, după cum asta s-a şi făcut... Vai! Vai! Într-adevăr, acolo era o afacere jalnică... Eraţi în picioare, destul de drăguţi amândoi, în faţa altarului, în casa tatălui tău, şi deodată invazia unei trupe sălbatice... Pif! Paf! Fulgere şi tunete în acelaşi timp!... Acest valet al diavolului de Jesse, căruia i se va rupe gâtul într-o zi ori alta, eu nu mă opun la asta... acesta-i un călău şi în definitiv, îmi este de ajuns.

— Fii totuşi milos! a gemut din nou frumoasa captivă. Eliberează-mă din această mizerie fără margini! Charles nu este mort, nu-i mort... asta-i sigur... el...

Vocea i s-a pierdut încă o dată în violenţa hohotelor de plâns.

Fără a fi defel emoţionat, gardianul ei a revenit la focul de tabără, unde tovarăşii săi l-au salutat cu un râs zgomotos şi cu aluzii grosolane şi brutale.

— Spune-ne totuşi, ţi-a dat un mic sărut? a strigat unul dintre aceşti bădărani, în timp ce ceilalţi se înecau de râs. Şi i-ai arătat după asta ce soartă a avut iubitul ei Charles?

Un altul a mers drept spre sărmana fată, care tot plângea, şi a forţat-o să-şi ridice capul, apoi după ce a privit-o insolent, a revenit, spunând:

— Păcat că iubitul nostru căpitan şi-o opreşte! Acest puişor ar fi o bună afacere pentru unicul fiu al tatălui meu.

— Asta aşa-i! Scoate-o de pe terenul lui Jesse! a strigat un altul.

— Eu mă feresc... însă el are al dracului bun gust.

— Femeia aceea de colo nu-i pentru el, a mormăit unul care încă nu spusese nimic. Să mi se taie capul dacă aici nu-i vreo chestiune de afaceri cu acel Don Ramiro... Noi am luat-o la drum, pentru ca el să se poată întreţine în secret cu căpitanul.

— Fleacuri! l-a întrerupt un altul. Limba ta te va face să fii

spânzurat, Mike... Ştii că şeful nu poate să-i sufere pe acei care îşi vâră nasul peste tot. În orice caz, noi n-am mers prea repede. Fără cea mai micuță sărutare de la prințesa de Clar de Lună! Puiculița, cea de colo, ar fi fost întrutotul pe gustul meu.

Ceilalți, în semn de aprobare, au scos nişte strigăte de posedați.

Între timp, Bill Cody, tânărul nostru erou, dădea în clocot în ascunzătoarea lui, într-o indignare neputincioasă. Ochii îi erau plini de lacrimi fierbinți. Tinerețea lui în floare avea acea obişnuită puritate, acel respect față de femeie, care nu l-a părăsit niciodată pe timpul întregii sale vieți.

Însă era nevoit să se abțină. Nu trebuia să facă nici cel mai uşor zgomot, orice s-ar fi întâmplat. Nu putea decât să observe, cu o privire încărcată de o simpatie nemărginită, pe această grațioasă fată în stare de descurajare.

Desigur, el cunoştea până la amănunt oribilele evenimente care o loviseră pe această încântătoare logodnică, aruncată din fericirea supremă într-o mare fără fund de suferințe şi încercări. De asemenea, simțea confuz că aici era pe cale să se ascundă un alt atentat, vreun complot diabolic, în care Jesse James juca, cu tovarăşii săi ieşiți din infern, un rol infam şi nelegiuit.

Cele câteva cuvinte pe care Bill le auzise l-au lămurit asupra familiei acestei nefericite. Tatăl său era omul cel mai bogat din toată regiunea. El poseda mine inepuizabile şi locuia cu familia sa la o reşedință cu aspect seniorial, şi în ajun, în câteva clipe, soarta atât de invidiată a acestei familii respectată de toți, fusese înfricoşător schimbată!

Bill a fost smuls brusc din meditația sa. Deodată a apărut gâfâind unul dintre bandiți, căruia fuga îi tăiase răsuflarea.

— Plecarea! De-ajuns cu statul! a strigat el de departe. Căpitanul şi-a ieşit cu totul din fire. Nu l-am văzut niciodată atât de furios şi sunt mulți ani de când îl cunosc pe Jesse James!... Trebuie ca individul să fie prins, viu sau mort. S-a jurat pe asta. Veniți cu toții! Charles Dunn va suferi din greu păzind-o pe fată...

Oamenii s-au ridicat şi s-au pregătit de retras fără tragere de inimă.

— Ce s-a petrecut cu James? Statele din Nord nu ne vor mai conduce cu asprime niciodată! a mormăit Dunn. Vom fi bătuți la cap cu asta tot timpul?

— Tăcere! a zis un altul. Ceea ce James face este bine făcut. Un „ura" pentru Jesse James!

Toți şi-au agitat pălăriile şi din gâtlejurile lor răguşite a izbucnit

o aclamație.

Cât privește pe Dunn, el a rămas pe loc, cu pumni încleştați şi rău dispus.

— Ofense de rău augur. Nici un câine nu va accepta această viață! a mârâit el cu o strâmbătură de dezgust.

— Linişte acolo, trândavule, a reluat cel ce ceruse aclamația pentru Jesse James. Prostule ce eşti, e vorba de viața noastră a tuturor. Căpitanul este informat că nu se va scurge o jumătate de săptămână până ce Uniunea va trimite încoace asemenea întăriri, încât acestea ar putea să ne atârne pe fiecare de câte un copac. Dacă nu o luăm înaintea acestor forțe, ne va înşfăca dracul pe toți! Pieile roşii oscilează şi dacă au ținut până în prezent cu cauza glorioasă a Sudului, ei vor pactiza la fel de bine cu Nordul... Încă trei nopți şi atunci vom lua cu asalt forturile Larned şi Hayes. Şi acum înainte, băieți! Tu, Dunn, fă-ți bine paza. L-ai cunoscut pe căpitan şi ştii că acum nu mai figurezi în micile lui hârtii.

— Nimeni dintre voi să nu se atingă de calul meu! a strigat Dunn rău dispus, spre grupul ce se îndepărta.

I s-a răspuns printr-un hohot de râs general.

Cineva a adăugat:

— Nu fi totuşi stupid, specie de nebun! Mister Huntington şi-a pus la dispoziția noastră întreaga lui herghelie.

Paşii trupei se pierdeau puțin câte puțin.

Inima lui Bill bătea să-i spargă pieptul şi agitația îi clocotea creierul.

A înțeles pentru prima dată întreaga importanță a misiunii sale. Trebuia ca aceasta să-i reuşească, în ciuda tuturor obstacolelor. Salvarea forturilor şi a garnizoanelor acestora depindea de el.

Cauza nordului era în primejdie. Deja avusese loc crâncena bătălie de la Bull Run, care se terminase printr-o victorie strălucită a confederaților. O nouă înfrângere de felul acesta ar fi fost fatală pentru Uniune şi războiul s-ar sfârşi în mod hotărâtor în favoarea sclavagiştilor din Sud.

Însă mai înainte de toate se cerea să iasă de aici. Cum putea să procedeze ca să evadeze?

Fără a mai ține seama că nu era singur! Luase deja hotărârea fermă de a nu-şi redobândi libertatea fără această prizonieră lipsită de orice susținere.

Prin cap i-a trecut o idee, care nu cerea prea mult pentru a o transforma în fapt... fapt extraordinar, după cum se va vedea.

Destul de tăcut, pe cât era cu putință, Bill s-a târât afară din

strâmtul culoar, în care era înfundat până la gât.

De sub picioarele lui sprijinite de o stâncă s-a desprins un fragment ce s-a rupt în bucăți şi a căzut cu pocnet. Norocul a făcut că paznicul, rămas singur, era pe jumătate absorbit de febra rănii sale. Acesta şi-a ridicat capul şi a ascultat, însă nu s-a auzit nici un alt zgomot şi a lăsat să-i cadă bărbia, cu ochii fixați asupra flăcărilor şi nu a întârziat să ațipească de îndată.

Cât de tare îi bătea inima în pieptul lui Bill! Însă nepăsarea acelui om, pe care-l ura ca pe un duşman de moarte, i se părea a fi un semn bun. Ochiul său cercetător a observat o carabină, sprijinită nu departe de Dunn, de un colț de stâncă. Şi aproape aruncată pe jos, se afla centura garnisită de arme, pe care i-o luase banditul.

Dacă reuşea să pună mâna pe centură, nu se temea să țină piept la toată banda lui Jesse James.

Însă cum să ajungă acolo?

Bill izbutise să iasă cu bine din strâmta lui ascunzătoare. Acum se lăsa să cadă încet jos pe peretele alunecos cu îndemânarea unui maistru de gimnastică. Şi a reuşit cu prețul unor eforturi supraomeneşti, fără să tulbure liniştea. Atingând solul, Bill s-a culcat pe burtă.

Cu mişcările sinuoase ale unui şarpe, el s-a târât pe stânca vâscoasă după felul indienilor.

S-a îndreptat spre tânăra fată şi aceasta nu avea să întârzie să-l vadă. Dacă la prezența sa neaşteptată avea să țipe, cum se întâmplă cu femeile, dacă ea făcea cea mai mică mişcare ce putea să trezească suspiciuni, el era pierdut!

Dunn nu ave decât să întindă mâna spre puşca sa şi ce s-ar fi făcut din el, sărmanul soldat, fără arme! Între timp, Bill a ajuns, mereu târându-se, până la tânăra fată. Fața îngerească şi buimacă cu ochii plini de groază a captivei s-a întors spre acest tânăr cu corpul suplu ce aluneca. Nefericita deschisese deja gura pentru a scoate un strigăt de frică. Însă mai repede decât un fulger, Bill i-a acoperit pe jumătate buzele şi cu un gest suplimentar şi-a dus degetul la buzele sale. El nu văzuse defel până atunci, aşa i se părea, mişte trăsături atât de nobile şi aşa de cereşti şi de dulci. Între timp, tânăra l-a înțeles. Din ochii ei, ridicați spre cer printr-o mişcare de rugăciune, a strălucit o lumină de bucurie.

Bill a mai înaintat încă, reținându-şi răsuflarea, cu pulsul bătând în dezordine, însă cu mintea mereu lucidă, nepierzând din vedere scopul său.

Totuşi, cu toată prudenţa ce o păstrase, zgomotul aproape de neperceput din apropiere a trezit atenţia paznicului.

Bănuitor, Dunn şi-a întors capul.

De îndată, din gură i-a ieşit un strigăt înfundat, de o groază greu de exprimat.

El s-a ridicat clătinându-se şi înnebunit, a pipăit în jur căutându-şi carabina.

Dar Bill fusese mai prompt decât el.

Sărise ca un tigru şi printr-un elan gigantic a fost pe puşcă. A smuls-o din mâinile tremurânde ale ticălosului şi i-a pus-o în piept, ceea ce a fost pentru Bill o treabă de o clipă.

— Mâinile în sus, a poruncit el, la rândul său, pe un ton hotărât. Nici un zgomot, nemernicule... sau acesta este cel din urmă minut al tău!

Dunn s-a conformat scrâşnind din dinţi. Apariţia subită a tânărului a avut asupra lui efectul unei fantome. El s-a aruncat cât era de lung la picioarele lui Bill implorându-l să fie îndurător. Bill a profitat pentru a-i lua rapid un revolver ce-l avea la centură. Apoi a îngenuncheat lângă Dunn, ce era întins, şi i-a pus la tâmplă ţeava rece a armei sale.

— Va trebui să te ucid, ticălosule, pe tine care l-ai asasinat cu atâta mârşăvie pe sărmanul meu tată, pe Isaac Cody, i-a spus tânărul mişelului ce tremura. Dacă îţi las astăzi viaţa, mulţumeşte-i acestei tinere fete! Dar va veni ceasul când această viaţă pe care ţi-o las, o voi vrea, acolo unde se va împlini jurământul meu.

Dunn era cu totul băgat în sperieţi. O lovitură de pumnal nu i-ar fi scos o picătură de sânge. Limba îi ieşea din gură, părul scurt şi încâlcit i se ridica drept în sus şi o sudoare rece îi picura de pe frunte. Printr-o mişcare bruscă, Bill şi-a tras lasoul pe care-l purta mereu cu el. Cu revolverul în mână, s-a apucat să-l lege pe mârşavul caraghios, până ce l-a înfăşurat cum se cuvine, fără a-i lăsa posibilitatea de a-şi mişca vreun membru.

Pe pământ zăceau nişte bucăţi de stofă deşirată.

Cu o mână îndemânatică, eroul a întocmit repede un căluş, pe care l-a împins cu forţa în gura mizerabilului.

Apoi, el s-a încins cu centura acestuia plină de arme şi şi-a reluat carabina. După aceasta, şi mai sigur pe sine, s-a grăbit să meargă la tânăra fată, căreia i-a tăiat legăturile cu bowie-kniful său.

Adânc tulburată, tânăra eliberată l-a privit pe salvatorul său.

Datorită oboselilor suferite, Bill avea o înfățișare ce stârnea teamă. Însă pe fața sa înnegrită şi murdară luceau nişte ochi luminoşi şi sinceri.

— Acesta nu-i un moment de explicații, Miss, a spus el pe un ton cavaleresc. Însă poți să te încrezi în mine. Eu sunt soldat în unități independente. Din dragoste pentru buna mea mamă, pe patul de moarte, spre care eu merg, poți să mă urmezi liniştită şi îți jur… Dacă voi putea să ne salvăm, tu şi cu mine, Dumnezeu singur o ştie. Să ne apere! Şi acum hotărăşte-te să mă urmezi!

Acest discurs simplu a operat ca un farmec magic asupra sărmanei fete, ce tremura întruna. A vrut să-i vorbească şi el i-a prins mâna. Ea n-a putut să dea drumul din ochi decât la un torent de lacrimi.

Ca un adevărat cavaler, Bill i-a luat mâna dreaptă şi i-a dus-o la buzele sale.

— Nici un zgomot, te rog! Secundele sunt prețioase, a murmurat el. Şi acum, înainte! Altfel suntem pierduți.

Spunând asta, el s-a întors către intrarea în peşteră, spre acelaşi drum pe care o luaseră tâlharii. Într-adevăr, salvarea lor depindea de mai multe sau mai puține secunde. Dacă unul din aceşti ucigaşi revenea, sau ar fi lăsat la intrare o pază, tot ceea ce făcuse era în zadar şi ei ar fi fost pierduți.

Însă Bill nu cunoştea nici teama, nici întoarcerea îndărăt. El a prins-o pe fată de mână şi ea l-a urmat fără şovăială.

CAP. III
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE!

Înainte de a părăsi subterana, Bill a luat din vatră o cracă aprinsă.

Înaintau cu această torță ce dădea o lumină nesigură.

Din timp în timp, la cel mai mic zgomot, Bill se oprea şi asculta cu inima strânsă. Însă norocul îi favoriza. Bandiții, mânați de ardoarea căutării, se împrăştiaseră până departe în pădure. Nici unul din ei nu revenise în cavernă.

Astfel s-a scurs un sfert de oră de nesiguranță, care li s-a părut fără sfârşit şi greu ca şi plumbul.

Din cauza însoțitoarei sale, ale cărei picioare şovăitoare se împiedicau la fiecare pas pe acest drum de stâncă alunecoasă, Bill nu putea decât să meargă încet. Deodată un suflu de aer proaspăt de afară le-a răcorit fețele. Se apropiau de extremitatea coridorului.

Pe când ieşeau, la urechi le-a ajuns un nechezat de cal. Ei pătruns într-un hățiş şi au găsit un mare număr de animale legate acolo. N-au observat nici un paznic. Bill a respirat lung, ca şi cum i s-ar fi luat o greutate de pe piept şi din acel moment a avut aerul cel mai sigur.

— Ştii să călăreşti un cal? a şoptit el la urechea fetei.

Ea a confirmat dând din cap şi i-a zis încetişor:

— De când eram copil.

În acest moment ea nu a putut să-şi rețină un uşor strigăt de surprindere. Văzuse mijind primele luciri cenuşii ale zorilor şi asta i-a permis să-şi găsească propriul său cal, care necheza bucuros.

— O Dumnezeule! a exclamat ea cu un surâs dureros, e calul meu de călărie, bunul meu Alil… Mizerabilii l-au furat şi pe el!

Stăpânită de sentimente pe care această revedere se trezeau în ea, fata şi-a aplecat frumosul ei cap pe gâtul animalului ce sforăia de plăcere.

— Dumnezeu este acela care a aranjat toate acesta, Miss! a spus atunci Bill plin de încredere. Vom merge mai bine şi nemernicii nu te vor prinde niciodată!

Nenorocita a zâmbit printre lacrimi.

Fără a şovăi, ea şi-a pus piciorul în mâna deschisă a lui Bill

Cody şi cu o mişcare suplă a sărit în şa.

Apoi a aruncat tânărului erou o privire recunoscătoare şi udată de plâns.

— Dumnezeu să te răsplătească, prietene, pentru ceea ce ai făcut pentru mine, a murmurat ea. Aceste ființe scârboase au ridicat tot ce avea tatăl meu drag. Printr-o luptă îngrozitoare, ei au trimis la moarte vreo doisprezece din credincioşii noştri lucrători... şi pe omul ce-l iubeam mai mult decât viața mea l-au ucis, sau i-au... rezervat o soartă mai înspăimântătoare...

Vocea a lăsat-o. Un cutremur convulsiv a trecut prin corpul său de fecioară.

Bill a întins mâna spre ea şi cu un ton rugător i-a spus:

— Mai târziu, Miss, îmi vei povesti totul şi cu voia lui Dumnezeu te voi ajuta, cu atât mai adevărat, cu cât eu sunt un băiat cinstit. Însă acum trebuie să ne îndepărtăm şi mai ales cât se poate de repede.

Spunând aceasta, a sărit pe spatele unui cal, pe care îl alesese ochiul său cunoscător. El a tăiat rapid frânghiile altor cai şi a început să lovească din mijlocul lor, în dreapta şi în stânga. Animalele înspăimântate s-au cabrat şi în cele din urmă, cu nechezaturi şi tropote de copite s-au împrăştiat în toate părțile, înspre desişul pădurii.

— Dacă acum ticăloşii vor voi să ne prindă, socotesc că le va trebui câtva timp pentru a-şi găsi mai întâi caii, a spus Bill cu un râs încrezător. Însă pentru moment este vorba despre noi, deci înainte!

Şi apucând hățurile, au început cursa în palida şi cenuşia lumină a dimineții.

De altminteri era şi timpul. Sălbaticul zgomot al cailor bandei, abandonați şi împrăştiați în plină fugă, se întindea până departe. Bill a observat la mare distanță nişte mogâldețe dezordonate agitându-se la marginea pădurii.

Sclipeau şi lumini ale armelor de foc. Pocnetul surd al puştilor trezea ecouri în singurătate. Însă gloanțele pe care le trimiteau la întâmplare, cu furie oarbă, paznicii lor nu puteau să le facă nici un rău.

— Suntem salvați! a strigat vesel tânărul după o jumătate de oră de cursă.

Slobozind această exclamație de bucurie, el şi-a agitat buclele de pe cap şi a privit la însoțitoarea sa, care îşi păstra voinicește locul alături de el.

— Salvați! a repetat ea. Însă vocea îi era foarte slabă şi privirea tulburată. Pe gura contractată i se citea o slăbiciune vădită.

Bill şi-a oprit imediat calul aflat în plin avânt şi şi-a întins ambele mâini spre tânără:

— Vai, Miss, i s-a adresat pe un ton rugător, încă nu te lăsa cuprinsă de slăbiciune. Vai, nu acum! Mai avem de alergat multe ore, dacă nu vrem ca aceşti răufăcători să ne ajungă. Cinci sau şase ore, poate. Şi atunci noi vom fi la fortul Leawenworth. Sau chiar… vom face mai puțin! Eşti fata lui Mister Huntington, cel mai bogat proprietar de mine, nu-i aşa?

— Am fost, a răspuns tânăra cu o voce care nu era decât o şoaptă, în timp ce un nou torent de lacrimi i s-a scurs de neoprit pe obraji. Doar ieri seară ucigaşii l-au asasinat pe bunul meu tată meu şi am fost martora cumplitei nelegiuiri, fără s-o pot împiedica.

Şi vocea i s-a pierdut în hohote de plâns.

— Dar spune-mi, Miss, cum s-au petrecut toate acestea? Nu aveați o mulțime de lucrători care să vă apere? N-ați putut să primiți ajutor de la fortul Leawenworth? Proprietățile voastre nu sunt totuşi foarte îndepărtate de el, dacă nu mă înşel. În consecință, le putem străbate fără a ne îndepărta din drumul nostru şi s-ar putea să întâlnim în cale nişte oameni de ai voştri porniți în căutarea ta.

Ea n-a răspuns nimic, hohotele ce o cuprinseseră îi înăbuşeau cu totul glasul.

Bill o privea pe biata fată ce plângea, cu o nespusă delicatețe şi simpatie, şi cu nu mai puțina grijă a unui cavaler politicos. Inima lui bună şi loială se strângea dureros. Ar fi vrut să-i consoleze disperarea, cum ar fi făcut un frate, atrăgând-o încetişor spre sine. Dar n-a încercat şi s-a mulțumit să-i strângă amabil mâna.

— Nu trebuie să mai plângi aşa, Miss… Poate totul nu este atât de groaznic pe cât te gândeşti… Haide! S-o zbughim mai departe! Pe drum vei încerca să-mi povesteşti totul ce s-a petrecut… Principalul este că bunul Dumnezeu ne-a condus afară din acea înfiorătoare cavernă… Acum, lumina soarelui luceşte deasupra noastră şi în acelaşi timp ne reînvie speranța!

Cuvintele sale atât de simple au avut asupra sărmanei Luiza un efect bun.

Ea i-a adresat printr-un semn al capului recunoştința sa şi a murmurat:

— Cât de bun eşti! Vai, voi pute să te răsplătesc pentru toată bunătatea ta?

— Nu-i nimic, asta îmi face plăcere, a exclamat el cu vioiciune, înroşindu-se la faţă. Mă face fericit să-ţi fiu de folos, Miss... Însă pentru asta nu vreau o recompensă... Să pot să-ţi vin în ajutor, asta, asta îmi este o răsplată suficientă. Şi dacă ţi se pare potrivit... atunci putem porni mai departe fără întârziere, altfel ei ne vor ajunge curând... Să scăpăm odată de aceşti netrebnici.

Luiza a clătinat din cap.

— Ai dreptate, prietene. Tot timpul cred că ei sunt pe urma noastră, a zis ea. Ah! Dacă am putea ajunge la fortul Leawenworth! Nu pot descrie tot ce se întâmplă în inima mea... o înfiorătoare nelinişte. Numai de aş putea scăpa de această îngrozitoare incertitudine, de această îndoială ce mă torturează cu privire la soarta logodnicului meu!

Ei şi-au reluat cursa.

Luiza a încercat să vorbească pe drum, însă nu i-a fost cu putinţă. Iuţeala obositoare a acestui galop cu vântul în faţă aproape că o împiedica să respire. Din ce în ce mai mult o cuprindea o slăbiciune de nerezistat.

Şi ei mergeau, mergeau mereu într-un galop nebunesc.

Câteodată o luau de-a lungul râului Missouri şi alteori printre copacii pădurii, lipsită de cărări.

După socoteala lui Bill, încă o oră bună de goană şi fortul s-ar ivi la orizont în faţa lor.

Însă deodată, cu o mişcare scurtă de frâu, Luiza şi-a oprit calul.

Faţa îi luase culoarea cenuşii. Tremurând întruna de emoţie, ea a arătat o construcţie din lemn destul de ciudată ce se ridica pe o parte a drumului. În loc de parter se aflau patru trunchiuri de copac descojiţi, care susţineau un fel de cabină din scânduri cioplite în mod grosolan.

Pământul era extraordinar de bătătorit. Părea să i se fi dat foc construcţiei, ai cărei pari de lemn erau pe jumătate carbonizaţi. Însă nu se făcea văzută nici o fiinţă omenească, nici acolo, nici prin împrejurimi.

— Ne găsim pe domeniile tatălui meu, a murmurat tânăra fată, a cărei gură şi-a recăpătat contractarea ei dureroasă. Aici era până de curând intrarea într-o mină. Credincioşii noştri muncitori i-au urmărit pe banditi până în acest loc. Încă o jumătate de ceas de mers şi vom ajunge la locuinţa noastră.

De cum a sfârşit să spună asta cu o voce de-abia auzită, ea s-a clătinat subit în şa şi Bill a mai apucat să audă aceste cuvinte rostite în şoaptă:

— Da, însă eu nu pot să mai merg mai departe, chiar dacă ar trebui că mor! De altfel nu mai există nici un pericol şi asta va permite animalelor noastre să se odihnească vreun sfert de ceas.

Bill era de altă părere. Picioarele îi luau foc şi ar fi vrut să ajungă la fort cât mai repede cu putință pentru a putea comunica generalului importantele sale observații. Însă o aruncătură de ochi spre fața extenuată a tovarăşei sale de drum l-a convins că ea n-ar fi mers mai mult de o bătaie de puşcă fără să cadă. El s-a răzgândit deci, şi în mod galant, a sărit jos de pe cal şi a ajutat-o pe tânăra fată să coboare spre sine.

Încetişor, corpul ei delicat s-a lăsat să alunece în iarbă.

— Numai de aş putea să-ți procur un pic de apă, ca să bei, a spus Bill privind-o în ochi.

Luiza a negat uşor din cap:

— N-am nevoie de apă, a răspuns ea. Pe aici nu există nici un izvor, nici un râuleț. Aici nu se află decât Missouri, care curge foarte aproape. Însă nu mă lăsa singură, prietene. Doar vreo câteva minute şi-mi voi recăpăta puterile.

Bill s-a aşezat în iarbă aproape de ea.

— Cum a năvălit asupra voastră James şi banda lui? Sunt surprins că derbedeul a înaintat atât de departe. După informațiile mele, el supraveghea de multe zile vadul fluviului, ştii, acela aproape de caverna unde ai fost prizonieră în această noapte…

— Aceasta a avut asupra mea efectul unui vis îngrijorător şi înfricoşător, a spus tânăra fată. Dacă n-aş fi trăit toată această groază şi toată această tragedie, aş fi socotit asta drept o poveste care să-ți stârnească fiori.

Şi apoi, după ce a luptat curajos împotriva curentului de lacrimilor, secate un pic în ochii ei mari, ea s-a pus pe povestit tânărului său prieten, a cărui atenție era extremă, evenimentele din ziua precedentă.

— Poți să-ți imaginezi, prietene, i-a spus printre alte lucruri, cu câtă nerăbdare şi dorință aşteptam reîntoarcerea omului pe care-l iubeam. Povestirile bunului meu tată semănaseră în ființa mea germenul periculos al nebuniei şi al unei tulburătoare terori. Însă totuşi, întunecimea nopții s-a risipit şi o singură rază a soarelui biruitor m-a scăpat de toată neliniştea şi de toată teama, atunci, când spre seară, zgomotul unui galop de cal îmi anunța reîntoarcerea lui Charles al meu. Nu revenea singur, cum îmi făgăduise. Îl aducea pe pastorul care urma să binecuvânteze unirea noastră. Cu ajutorul câtorva servitoare mi-am făcut un

costum de căsătorie... Ah! Cât eram de fericită arunci când l-am îmbrăcat şi astfel împodobită, l-am salutat pe Charles al meu... O, îndurare eternă. Milă! Ai milă!

Şi o dată în plus ea a izbucnit în hohote de plâns.

— Nu-i nimic mai înfiorător decât să te gândeşti la asta? a continuat ea cutremurându-se. Îi văd încă stingându-i ochii săi sinceri, în care se reflecta pentru mine un univers de iubire şi fericire. Simt încă strânsoarea loială şi puternică a mâinii sale atunci când s-a alăturat de mine şi m-a condus la capela de lângă casă, în care trebuia să fie celebrată căsătoria noastră, pe care tatăl meu o construise cu mulți ani înainte, pentru ca muncitorii din mină să nu fie lipsiși de serviciul religios duminical.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat Bill Cody, incapabil să-şi mai stăpânească multă vreme violenta sa curiozitate.

— Mai ştiu eu ce? a gemut tânăra fată. Temerile şi îngrijorările îi cuprinseseră pe toți, ca o umbră înaintea luminilor scânteietoare şi solemne ale făcliilor care ardeau în capelă şi atunci...

— Şi atunci? a repetat Bill reținându-şi răsuflarea.

Nefericita şi-a ascuns fața cu amândouă palmele.

— Noi eram în picioare în fața altarului, a continuat ea cu voce slabă, în prada unei emoții ce-i palpita sânul în mişcări zbuciumate. Preotul a adresat întrebarea decisivă, care ne lega pentru totdeauna. Omul căruia îi aparținuse inima mea până la ultima bătaie, a răspuns... apoi...

— Ei bine! Apoi?

— Mi s-a părut că aud un fluierat ascuțit care trecea foarte aproape de mine şi în acelaşi moment Charles s-a clătinat... El a căzut fără un cuvânt pe sol şi a rămas fără mişcare. Preotul foarte emoționat, întrerupând ceremonia religioasă, s-a aplecat asupra lui şi mi-a strigat că era mort... acela căruia îi purtam dragostea în suflet!

Adânc emoționat, Bill a luat mâna nefericitei, care nu înceta să plângă.

— Dumnezeu să ne ajute! Este nespus de trist a mormăit el. Este de necrezut. Şi el... logodnicul tău... e cu adevărat mort?

— Nu, de mii de ori nu! El nu poate să fie mort! Cum să fie cu putință?... Destul de sănătos... destul de tânăr, cu viața în plină înflorire!... Ei, cum! Lovit în plină fericire, şi mort? Nu! S-au petrecut câteva lucruri înspăimântătoare, câteva lovituri perfide, pe care eu nu le-am prevăzut şi nu pot să le înțeleg... însă el nu

este mort. Charles al meu nu poare să fie mort.

— Dar nu puteai chema un medic?... Vai! Înțeleg, a urmat momentul când s-a produs restul catastrofei.

Luiza a făcut un semn afirmativ şi a continuat cu cuvinte întrerupte, pe care durerea sa le făcea câteodată incoerente:

— Crudul duşman a luat totul cu asalt. Totul s-a transformat în foc şi sânge!... De foarte aproape a pornit o salvă de puşti... Un strigăt înspăimântător, ca şi cum infernul şi-ar fi dezlănțuit toți diavolii împreună... Ferestrele zburau cu luciri luminoase, şi prin toate deschizăturile, oameni neruşinați şi sălbatici... Era îngrozitor Jesse James cu banda lui!

— Şi tatăl tău?

— Vai! A fost oribil! Viteaz ca un leu, el s-a aruncat în mijlocul bandiților... Ținea revolverul cu care era înarmat tot timpul şi se servea de el împotriva acestor scelerați... Eu m-am simțit prinsă de nişte mâini de fier. Smulsă de lângă altar şi în momentul în care am strigat după ajutor, de unde l-am chemat pe tatăl meu să mă ajute... am văzut... O, Dumnezeule! A trebuit să asist neputincioasă la acest spectacol? Un asasin josnic la lovit cu arma pe tatăl meu, pe sărmanul şi dragul tată!... şi el s-a clătinat şi a căzut în genunchi... I-am auzit ultimul strigăt de disperare... şi l-am văzut străpuns de lovituri de cuțit, scăldat într-o baie de sânge... Şi apoi în jurul meu s-a întunecat totul. O noapte plină de oroare. Deasă şi grea şi când m-am trezit eram de multă vreme în puterea răpitorului meu... şi... şi...

Ea a avut o nouă criză de plâns. Îşi răsucea mâinile, striga numele ființelor dragi, acum atât de departe de ea.

Bill Cody era emoționat într-atât că de-abia a putut să scoată o exclamație surdă.

Însă el s-a speriat atunci când, deodată, punând mâna pe inimă ca şi cum s-ar sufoca, sărmana Luiza s-a întins fără cunoştință pe pământ.

— Miss, ce ai?... Nu trebuie să te frământi atât! s-a bâlbâit el, pierzându-şi capul de emoție. Te rog să-ți revii!

Şi de fapt, tânăra fată şi-a rotit ochii şi a încercat chiar zâmbească.

Bill s-a aplecat asupra sărmanului copil şi a crezut că vede un cer plin de o imensă bunătate.

— Te-aş ruga, o înghițitură de apă... Nimic, decât o înghițitură... apoi... voi fi din nou în putere.

— Imediat! Aşteaptă-mă! Câteva minute de răbdare... Mă

reîntorc cu apă. De la începutul acestei scurte opriri el îşi descheiase centura în care îşi avea armele. A lăsat-o acolo pe iarbă, pentru a alerga mai repede.

Atât de repede, pe cât îl țineau picioarele, el s-a îndreptat spre Missouri, care curgea foarte pe aproape.

În mai puțin de două minute în linie dreaptă, fără să se oprească, el a străbătut tufişurile spinoase şi a ajuns la malul râpos al fluviului. A coborât cu repeziciune până la curent, în care şi-a introdus pălăria. În momentul când a urcat panta stâncoasă şi a pus piciorul pe culmea malului, i s-a părut deodată că inima a încetat să-i bată. În direcția locului unde ştia că era tânăra fată, a răsunat un strigăt prelungit, pe care îl cunoştea bine, strigătul de război al siuxului.

Au urmat două, trei strigăte de disperare.

Şi brusc totul s-a terminat printr-o tăcere de moarte.

Pentru o clipă Bill a rămas năucit. Capul îi vâjâia, incapabil să mai gândească…

Era zdruncinat de părere de rău şi de mânie… Îşi pierduse armele pentru a doua oară şi de această dată din vina sa, chiar când viața acestei grațioase tânără fată era în joc!

Însă nu i-a trebuit decât o secundă pentru a-şi recăpăta sângele rece obişnuit.

La fel de rapid ca un cerb urmărit, a alergat spre luminiş, la locul pe care îl părăsise.

În jur domnea o tăcere profundă.

Caii legați de el cu grijă dispăruseră. Dispăruse de asemenea şi silueta uşoară a tinerei fete!

Însă, pe jumătate ascuns în iarbă, scăpat fără îndoială din mâna vreunui indian răpitor, zăcea un tomahawk, al cărui metal strălucea.

Bill era în prada unei teribile furii.

Ştiind prea puțin să-l folosească, el a luat totuşi tomahawkul. Se agita pe loc, stăpânit de ură şi de dorința de a se răzbuna. O idee care i-a trecut prin cap ca un fulger i-a produs o adevărată durere fizică: aceea că, un sălbatic sângeros o socotise pe simpatica fată a fi prea frumoasă, şi de aceea nu fusese, potrivit obiceiului indian, întinsă moartă pe iarbă!

În loc de asta, ici şi colo atârnau de ramuri fâşii din lungul ei voal de căsătorie.

Urmele se îndreptau spre fluviu. Evident că răpitorul voia să străbată cu prada sa fluviul Missouri, în ciuda lățimii acestuia în

acel loc.

El trebuia să fi pândit de undeva şi văzuse atunci când Bill şi tânăra fată s-au oprit în luminiş pentru a gusta o odihnă fatală.

Aceasta era pricina că fata, pe care răpitorul şi camaradul său – deoarece un indian nu umblă niciodată singur – nu l-au atacat pe Bill, dar au aşteptat ca el să se îndepărteze, ca s-o răpească pe femeie…

Niciodată în viaţa sa Bill n-a meritat mai mult de a fi comparat cu o săgeată ca la această oră, când alerga pe muşchiul pădurii. Tufişurile spinoase îi zgâriau faţa şi-l înţepau până la sânge. Însă nu ţinea seama de asta.

Deodată desişul s-a luminat.

În faţa lui scânteia întinderea lucioasă a fluviului încreţit de valuri.

Bill a observat un siux uriaş care cobora iute cu ambele picioare panta malului. Mizerabilul purta pe umăr corpul nemişcat şi parcă fără viaţă al sărmanei fete. Gura îi era astupată cu un căluş şi era legată cu mâinile la spate. Caii furaţi erau şi ei acolo, însă pe celălalt mal, unde un indian, în mare ţinută de război, trecuse deja cu ei.

Începea de-acum o cursă în care erau puse în joc viaţa sau moartea.

Oricât de rapid a fost pielea roşie, fiecare impuls al lui Bill micşora distanţa dintre ei. Mai încolo un strigăt a străbătut văzduhul.

Indienii de pe celălalt râu îl observaseră pe Bill. Urletele lor îl stimulau pe fugar, care şi-a întors capul împodobit cu pene şi l-a văzut pe inamicul său foarte aproape. Aruncarea de pe umăr a greutăţii vii şi scoaterea de la centură a cuţitului de scalpat, a fost pentru siux o afacere de o clipă.

Cu un strigăt draconic, s-a repezit să-l întâlnească pe Bill.

Acesta a aruncat cu o forţă teribilă tomahawkul, ce se învârtea făcând să vibreze aerul.

Însă în acelaşi timp, cuţitul pieii roşii despica şi el, fluierând, văzduhul.

Şi în timp ce securea se înfunda cu un trosnet scurt în craniul hoţului şi-l întindea mort pe nisip, Bill a simţit o durere ascuţită în braţul stâng, în care se înfipsese cuţitul siuxului.

Fără a se sinchisi de durere, Bill a smuls arma din rană.

Apoi el a alergat la tânăra fată.

De pe celălalt mal al lui Missouri s-a înălţat o furtună de

strigăte puternice. Indienii văzuseră că fusese doborât camaradul lor. În acelaşi timp, ei s-au aruncat în fluviu pentru a-i răzbuna moartea.

Tânăra fată era deja în picioare.

De îndată ce Bill i-a smuls căluşul de la gură şi i-a dezlegat mâinile, dintre buzele ei a scăpat un strigăt înăbuşit.

Cedând emoției sale violente, şi neputincioasă să se stăpânească, ea s-a aruncat la gâtul lui Bill, adresându-i-se cu un glas întretăiat:

— Prietenul meu!... Salvatorul meu!...

Niciodată încă tânărul Bill Cody nu ținuse în brațe o femeie. Printr-o încântare mută, el a lăsat-o o clipă să-şi reverse asupra lui efuziunea unei recunoştințe fără margini.

— Pot să mor pentru tine, a spus el în sfârşit, dând curs avântului sentimentelor. Înger din cer! Nu, ei nu te vor avea... Ei ți-au asasinat tatăl şi logodnicul tău iubit. Însă eu te voi apăra. Atât cât voi avea un suflu de viață, nu, ei nu te vor prinde!

Dar şi-a reluat de îndată stăpânirea de sine. Strigătele de război ale siuxilor îi loveau lugubru urechile.

— Trebuie să fugim. Salvarea ne cere acest preț, a murmurat Bill.

Îi vedeau pe indieni urlând în albia fluviului.

— Mă gândesc să ajungem încă la timp la cabana de la mină şi să ne retragem în adâncul ei. Eşti destul de în stare să alergi?... sau ar fi mai bine să te port eu? Brațele mele sunt de ajuns de viguroase.

Tânăra fată a negat din cap.

— Dumnezeu mi-a dat putere, a făcut ea. Înainte!

Ea s-a oprit şi a privit cu îngrijorare sângele ce curgea din brațul salvatorului său. Bill şi-a reluat tomahawkul. Până atunci nu simțise deloc rana, decât o căldură la brațul stâng.

Deodată, a fost copleşit de o slăbiciune în continuă creştere.

— Nu-i nimic... o simplă zgârietură, a spus el, încercând să o liniştească pe tânăra fată, care se tânguia.

Însă el s-a clătinat şi a căzut la pământ.

Dinspre fluviu s-a ridicat un strigăt infernal de triumf. În acelaşi timp, câteva săgeți au vibrat pe deasupra capului celor doi nefericiți.

Tânăra fată a sfâşiat la iuțeală fâşii din îmbrăcămintea ei şi le-a înfăşurat în jurul brațului lui Bill.

Abia a fost oprit sângele, că viteazul nostru erou şi-a întors

privirea şi dintr-un salt a fost în picioare.

— Să fugim, numaidecât să fugim! s-a bâlbâit el după ce a aruncat o privire rapidă spre urmăritori.

Şi cei doi s-au pus pe alergat.

Din nou nişte săgeți ucigătoare au vâjâit pe deasupra capetelor lor.

În urma lor răsunau urlete înfricoşătoare, asemănătoare cu acelea ale şacalilor flămânzi.

Tânăra fată l-a prins de mână pe Bill. Aproape de el, ea îşi iuțea paşii.

Deodată Bill a avut o nouă amețeală. El a căzut în genunchi, însă s-a ridicat imediat şi şi-a reluat cursa.

Acum punea un picior înaintea celuilalt în mod maşinal, în visul tulburător al febrei, chinuit de oboseală.

El voia... Nu-şi permitea să moară din cauza slăbiciunii. În fața lui stătea viața... şi mama sa îl chema... Iar datoria îi poruncea!... Trebuia să meargă. Acum se aflau în pădure. Soarele se pierdea printre frunzele luxuriante şi umbrele apusului se întindeau tot mai departe.

Au făcut o scurtă oprire sprijiniți de groasele trunchiuri ale copacilor. Apoi dintr-odată şi-a spus:

— Mai departe!... Mereu mai departe!

Inima lui Cody bătea să-i spargă pieptul. Plămânii obosiți ca nişte foale de forjă erau gata să se înăbuşe... Aer!... Nimic altceva decât aer!...

În fața ochilor îi juca totul. În urechi îi fremăta şi îi bâzâia întruna ceva confuz. Vedea învârtindu-se roți de foc care îi orbeau ochii obosiți şi se pierdeau într-o vâlvătaie de sori roşii.

Mergea sprijinindu-se de la un copac la altul. În urma lui, o haită de duşmani însetată de sânge. Pe lângă el, ca un înger luminos, tânăra fată, şi ea gată să leşine.

Adunându-şi ultimele forțe, Bill a arătat cu degetul ceva înaintea lor.

— Aceea de acolo e cabina de la mină... Încă un elan, un ultim elan... şi salvarea este acolo... salvarea...

Însă tânăra fată nu putea să meargă mai departe.

Ea vedea în fața, sa ca pe nişte umbre, stâlpii care susțineau construcția dărăpănată. A făcui apel la tot ce-i rămăsese din puteri. Sa s-a împleticit, însă a înaintat câțiva paşi. A atins unul din pari, pe care l-a îmbrățişat ca pe un protector.

— Sus!... În numele Cerului! Sus! i-a spus Bill care abia putea

vorbi.

Între timp, strigătele demonice ale urmăritorilor răsunau la urechile lor ca nişte trompete ale judecăţii din urmă. Aceştia trebuiau să fie pe urmele lor. Din toate părţile porneau strigăte de război. Sălbaticii avizi de sânge se despărţiseră ca să-i înconjoare pe cei doi fugari.

Cu toate că se sprijinea de stâlpi, tânăra fată a căzut. Bill şi-a deschis braţele şi a prins-o.

Rana sa îl ardea ca în focul infernului. El nu mai era decât o umbră a fiinţei puternice de dinainte. Era un corp pe care sufletul îl părăsea.

Deşi într-o disperare fără margini, nu s-a lăsat copleşit. Şi-a înfipt dinţii în buze şi a rezistat în ciuda a tot ce i se întâmpla.

Şi-a aruncat o privire spre cer. Ţinea mereu îmbrăţişat corpul fragil al tinerei fete şi-l trăgea spre el.

Cu braţul său sănătos, printr-un efort suprem, a ridicat-o pe graţioasa povară până la încăperea superioară. Şi iată-i sus. De îndată ce a depus-o lângă el pe tânăra fată leşinată, s-a reîntors la vechea şi falnica sa energie. Nu voia să fie slab!... Nu se va lăsa!

Posomorât şi hotărât, el îi supraveghea pe sângeroşii săi duşmani. Acolo, printre copaci, înaintaseră mai mulţi dintre ei şi unul stătea la pândă.

Acesta l-a descoperit pe tânăr în reduta sa aeriană şi a slobozit un strigăt de bucurie la perspectiva uciderii.

Pădurea s-a înviorat. Ea răsuna de vuietul sălbatic al acestor guri urlând a moarte.

Ici şi acolo, printre trunchiurile arborilor, aşteptau ocazia dracii roşii, indienii care nu cunoşteau niciodată mila.

Cinci, şase ori mai mulţi contra unuia singur! Şi pe deasupra, acest tânăr cu inimă de leu era rănit!

Foarte aproape de Bill s-a ivit o figură zbârcită, acoperită de zugrăveli hidoase, ce se înălţa până la nivelul său şi îl privea.

După felul şerpilor, privirile pătrunzătoare îl examinau pe războinicul alb, prevestindu-i un destin oribil.

Bill şi-a apucat tomahawkul. Printr-o aruncătură extraordinară, arma foarte tăioasă a despicat aerul. Corpul mare al pieii roşii s-a îndoit într-o convulsie. Braţele i-au bătut aerul ca şi vâslele în apă.

Inamicul a dispărut şi jos s-a auzit tămbălăul unei mase grele ce cădea şi se ridica.

Însă un al doilea, apoi un al treilea diavol roşu s-au căţărat până la platforma cabanei. Şi de fiecare dată Bill îi lovea şi lovea,

negreşindu-şi niciodată loviturile. Cu această bardă ascuțită, care zbura crăpând cranii, ale căror oase se împrăştiau, el a lovit şi a lovit până ce a căzut leşinat.

Ca şi mort, tânărul erou zăcea lângă corpul neînsuflețit al Luizei.

Şi indienii au pătruns în strâmtul refugiu, plini de o stare de beție, scoțând urlete de victorie.

CAP. IV
LA STÂLPUL DE TORTURĂ

Cu un geamăt înfundat, Bill Cody şi-a deschis ochii. Ce i se întâmplase?

El zăcea pe pământ ca paralizat. Doar încet şi cu puterea voinţei a putut să-şi amintească în obscuritatea gândirii sale de ultimele minute pe care le trăise.

Mai întâi a avut senzaţia că o mână puternică îl strângea de gât şi o teamă îngrozitoare îi strângea inima.

— Dumnezeule mare! Leşinase în mijlocul unei lupte cu diavolii roşii, epuizat de pierderea sângelui şi complet extenuat.

Ce se întâmplase după asta?... Ce se petrecuse cu graţioasa fată, pentru salvarea căreia îşi pusese în joc propria viaţă?

Bill a vrut să se ridice repede pentru a încerca să vadă unde putea fi delicatul şi drăguţul copil. Însă a trebuit să renunţe la intenţie.

Spre marea lui spaimă, a recunoscut că nu putea să mişte nici unul din membre. N-a reuşit nici să-şi clatine capul şi nici chiar să-l ridice cât un fir de păr.

Cu toate acestea, el era încă în viaţă. Cele care-l reţineau nu erau bentiţe pentru morţi. Într-adevăr, departe de asta! Soarele era la zenit, drept deasupra sa şi razele lui strălucitoare îl orbeau. Auzea de asemenea nişte zgomote. A înţeles că prin cadenţa lor regulată şi rapidă era vorba de vâslele ce loveau apa.

În acelaşi timp, îl cuprindea o nelinişte neînţeleasă.

A încercat să deschidă buzele ca să articuleze un cuvânt, dar şi-a dat seama că-i era cu neputinţă să scoată vreun sunet.

N-a putut decât să dea drumul unui fel de plânset înăbuşit, ceva mai tare decât un suspin. Prin capul lui Cody a trecut ca un fulger fatal ideea realităţii.

Avea sentimentul căderii totale într-o disperare nemărginită. O viziune sumbră i se instalase în inimă.

A înţeles ce soartă îngrozitoare îl aştepta, fără ca să poată să i se sustragă.

Se găsea în mâinile siuxilor, duşmanii săi de moarte! Dacă aceştia, atunci când zăcea inconştient, nu-l uciseră şi scalpaseră

de îndată, asta era pentru că lui, un atât de bun cunoscător al moravurilor îngrozitoare ale acestor sălbatici, i se rezervase un sfârşit mult mai îngrozitor.

În lupta lui disperată, Bill lovise un mare număr de diavoli roşii. I-a revenit în minte aventura lui din ajun, când apărându-şi viaţa, doborâse cu o lovitură sigură un şef de pe calul său.

Indienii, neînduplecaţi, cărora orice sentiment de îndurare le era necunoscut, îl păstraseră pentru ca prizonierul să aibă parte de o moarte de zece ori, dar ce spun? De o sută de ori mai înspăimântătoare. El era rezervat pentru stâlpul de supliciu.

Pe tânăr îl stăpânea o stare de disperare sălbatică. În indignarea lui de a fi înlănţuit, îşi încorda cu violenţă puterile împotriva legăturilor ce-l imobilizau.

Eforturi zadarnice!

Ţineau bine şi rana de la braţ începea să-l facă să sufere îngrozitor.

În acest moment, a simţit un corp greu ce se apleca spre el. În acelaşi timp, a apărut sub privirea sa faţa înfricoşător de împestriţată a unui indian coafat cu toate penele sale.

— Băiatul alb trăieşte... asta-i foarte bine! a spus sălbaticul într-o engleză stâlcită. Băiatului fără frică îi vom da când ajungem la wighwam multe distracţii... Strigătele lui de durere ne vor înveseli! Băiatul alb va vedea la stâlpul de tortură dacă ştie să dea numai lovituri, sau dacă ştie, de asemenea, să şi primească.

Bill a vrut să-i vorbească, dar căluşul îl împiedica. Prin semne de contractare a feţii, a încercat să-l facă pe indian să asculte ceea ce dorea. Acesta l-a înţeles perfect şi i-a scos căluşul. Însă în acelaşi timp el a făcut să scânteieze înaintea ochilor lui Bill lama bowie-knifului şi cu un gest expresiv a indicat tânărului că la cel mai mic strigăt din parte lui, va urma o moarte imediată.

Dar Bill nu se gândea nici la el însuşi, nici la înspăimântătoarea soartă care-l aştepta.

— Ce s-a întâmplat cu tânăra fată pe care aţi găsit-o aproape de mine, l-a întrebat pe indian în jargonul său, pe care-l cunoştea perfect.

Pielea roşie a părut surprins. Apoi şi-a desprins subţirile lui buze.

— Băiatul alb are multă minte. El vorbeşte cu limba omului roşu. Însă inima sa este falsă. Limba lui este despicată ca aceea a şarpelui. Să nu se îngrijoreze soarta porumbelului alb. Băiatul alb va fi singurul care va trebui să moară. Însă porumbelul alb va trăi,

Pantera Târâtoare este un mare şef. Ieri băiatul alb i-a luat fratele. Pantera Târâtoare se va mulțumi cu torturarea băiatului alb şi grațioasa porumbiță albă cu vocea de pasăre va fi squawa lui.

— Minți, hoț mizerabil de piele roşie! a strigat Bill exasperat. De asemenea, eşti şi un laş trădător. Niciodată frumoasa fată nu va fi a ta. Vei fi curând mâncat de vulturi.

Insultatul şi-a ridicat cuțitul. Însă l-a lăsat de îndată să recadă, râzând cu un râs de demon.

— Băiatul alb va trece prin vergi. Este un prost, câinii noştri sunt mai inteligenți decât el. Pantera Târâtoare nu se va lăsa cuprins de furie la vorbele lui şi le va suferi. El va fi martirizat mai multă vreme şi gemetele lui vor însufleți curajul tinerilor noştri. A aşteptat o clipă un răspuns. Dar întrucât el nu venea deloc, iar tânărul îl privea disprețuitor şi în linişte, indianul a pus la loc în mod solid căluşul la gura victimei şi a reluat cu rânjetul lui scârbos:

— Glasul lui va fi auzit de şacali şi trupul îi va fi aruncat ca hrană la câini... şi farmecele porumbelului alb mă vor însufleți când eu voi fi destul de îmbăiat cu sângele din inima băiatului alb!

El s-a retras pentru a-şi relua locul de vâslaş şi l-a lăsat pe Bill cu gândurile sale întunecate.

Ca unul care disprețuia moartea, Bill nu ținea seama deloc de înfricoşătoarea gravitate a situației. Totul indica că era pierdut, fără nici un ajutor, şi că trebuia să moară de moartea cea mai crudă.

Îi cunoştea îndeajuns pe diavolii roşii pentru a fi sigur că-l vor lega de stâlpul de tortură.

Dar unde îl duceau?

Ei urmau cursul fluviului. Probabil că pe aici pe undeva aveau o aşezare spre care se îndreptau răzbunătorii.

Şi Luiza, unde era? Cu siguranță nu în aceeaşi barcă. Căci simțea după mişcările pe care le făcea, că aceasta nu putea duce decât cel mult trei sau patru persoane, în afară de el.

Ticăloşii erau, după moda indiană, împărțiți în grupuri mici, care se ascundeau mai uşor urmând drumuri diferite, dar ținând cu toții acelaşi scop.

Fireşte, la sosirea în campament, oribilii caraghioşi îl vor lega pe Bill de stâlp. Îl vor înlănțui pentru a se feri de salvatorii posibili trimişi în căutarea prizonierului.

Bill analiza în mintea sa cu febrilitate toate posibilitățile şi rămânea mereu cu certitudinea îngrozitoare că nu exista nici o

salvare pentru el, că soarta îi era definitiv pecetluită.

A fi condamnat să moară atât de tânăr, nu era nu era un gând îngrozitor?

Nu pentru că Bill se temea de moarte. El era din prima copilărie atât de familiarizat cu primejdia, încât nu se ferea chiar să spună că în fiecare zi din viața lui putea fi acela care să zacă culcat într-un sicriu. Însă ideea de a-şi încheia viața în acest mod meschin şi fără glorie, oferind acestor bestii sălbatice un spectacol voluptuos şi distractiv cu tânărul său corp în spasmele agoniei, acesta era un gând care-i apăsa sufletul.

Şi apoi gândul i s-a întors spre mama a muribundă!

Durerea lui din această parte era atât de vie, încât uitase de un alt subiect de groaznică suferință, speranța pe care generalul Custer şi garnizoana fortului Hayes, împresurat din toate părțile, şi-o puseseră în el, care era iremediabil înşelată.

De câte ore mama sa gemea zadarnic după el?

El îşi spunea că ar fi ajuns cu siguranță sănătos şi cu bine la fortul Leawenworth dacă nu s-ar fi împovărat cu nefericita Luiza.

Însă nici o secundă inima lui nobilă nu regreta şi nici nu-şi adresa vreun reproş. Numai gândul că Luiza era prizonieră ca şi el îl făcea să sufere de două ori.

Vai! Ea se afla în fața unui destin şi mai îngrozitor decât al său! Şi el, Bill, nu putea mişca nici un deget!

Sărmană, dulce Luiza! Vai! Dacă această moarte crudă pe care el avea să o îndure va putea cel puțin să-i răscumpere viața şi libertatea!

— Însă eu nu vreau să mor! şi-a spus deodată Bill Cody. Şi grațioasa fată nu se va pierde!... Trebuie s-o salvez, şi pe mine de asemenea! Nu-i cu putință ca voința Cerului să ofere primăverilor noastre un sfârşit atât de cumplit!

Şi Bill s-a simțit pătruns de o încredere pioasă. Privirile îi căutat cerul albastru de deasupra lui şi din adâncul sufletului îi urca o rugăciune fierbinte spre marele făuritor al tuturor lucrurilor. Însă nimic nu lăsa să pară că cerul asculta această rugă a tânărului prizonier.

Indienii au continuat mai mult de o oră să coboare pe fluviu.

La un balans mai aparte, el a înțeles că ambarcația şi-a schimbat direcția. Aproape imediat, barca împinsă cu forță, a alunecat scârțâind pe nisipul unei plaje, unde s-a oprit.

Bill a văzut câțiva indieni care i-au aruncat în treacăt priviri pline de ură.

Apoi s-a simțit ridicat brutal de nişte mâini viguroase şi luat pe umeri de către doi oameni. A urmat o fugă rapidă pe sub copaci. Pământul cu gropi îi obliga pe purtători la mişcări bruşte şi paşii lor neregulați îi provocau lui Bill suferințe şi dureri infernale. Brațul rănit îi ardea groaznic. Adăugați la asta tortura unei sete atroce, care îi dădea senzația că avea în gât un cărbune aprins. Dar bărbăția tânărului erou interzicea să-i iasă printre buze orice geamăt. Lupta cu toată energia împotriva slăbiciunii şi oboseli ucigătoare, care-i invadau din ce în ce mai mult membrele.

Cu toate acestea, trebuia ca natura să-şi aibă drepturile sale. Ea a fost mai puternică decât sufletul tânărului.

Perceperea lucrurilor devenea din ce în ce mai neclară şi cețoasă. La sfârşitul unei stări de inconştiență binefăcătoare, după o surescitare de atâta vreme, şi-a revenit în sfârşit în fire.

Însă ce trezire înfiorătoare a trebuit să aibă!

Sălbaticii îi puseseră praf pe gură şi în nas, făcându-l în acest fel să-şi revină.

Bill şi-a plimbat privirea în jur ca printr-un voal des.

I s-a scos căluşul din gură. Acum se afla în picioare, legat de trunchiul unui copac flexibil. Oriunde privea, ochii îi întâlneau figuri hidos zugrăvite, ale căror trăsături strâmbate prin fandoseli nu exprimau decât o răutate diabolică.

Acesta era sfârşitul! Acolo era locul ultimei sale lupte!

În timpul adâncului său leşin, simțurile fiindu-i amorțite, el a fusese desprins de parul de tortură şi prins de primul trunchi de copac, care părea mai potrivit să-i țină locul acestuia.

Înaintea lui, îl privea fix Pantera Târâtoare, cu figura de drac, mânjită în culori vii.

— Fața palidă, atât de disprețuitoare, va putea să-şi arate curajul, a zis indianul cu un accent gutural.

Cu dreapta sa balansa amenințător un tomahawk, pe a cărui bardă metalică, bine ascuțită, razele soarelui produceau scântei.

Deodată, şeful s-a dat înapoi vreo zece paşi, fără să-l părăsească din ochi pe captiv.

În acest timp el nu a încetat să fluture în aer tomahawkul, deasupra capului său plin de pene.

Cu un strigăt tunător, ticălosul a aruncat cu toată forța arma asupra corpului fără apărare a nefericitei victime.

Lama sclipitoare a securii s-a înfipt vâjâind în trunchiul ce s-a cutremurat, chiar deasupra capului lui Bull.

Dar tânărului erou nu i-a scăpat dintre buze nici o vorbă, ori

suspin. Nimic n-a schimbat nepăsarea şi trăsăturile sale. Nici o tresărire nu l-a trădat când a observat primejdia ce-l ameninţa.

Bill cunoştea perfect năravurile indienilor.

Ştia că cei care-l înconjurau cu cercul lor sălbatic îşi puneau mai întâi în joc toate îndemânările lor pentru a-i produce spaimă şi a-l face să plângă, înainte de a-i tăia încet membru cu membru, a-i smulge unghiile de la degetele de la mâini şi de la picioare şi a se deda la alte orori, cu care prilej puteau folosi cuţitele lor de călăi.

Li se oferea ocazia să se delecteze cu plânsetele lui?... Nu. Diavolii roşii nu vor obţine acest triumf. Până la răutatea supremă ei nu-l vor vedea şovăind şi nici nu vor auzi ieşind de pe buzele sale un ţipăt se durere. Întrucât trebuia să moară, netrebnicii martori ai supliciului nu puteau să se împace cu gândul că el a murit fără durere şi fără teamă şi reproşuri, aşa cum a şi trăit. Între timp, jocul pe cât de respingător, pe atât de înfricoşător, îşi urma cursul. Strigând şi urlând, cei mai de aproape dansau în jurul corpului gol, nervos şi musculos, al nefericitului tânăr războinic.

Deodată, în mijlocul larmei şi al urletelor frenetice, unul din diavolii roşii a vizat stâlpul de tortură şi tomahawkul său a căzut înaintea lui Bill, aproape să-l atingă. Alţii şi-au încordat arcurile în direcţia prizonierului. Săgeţile au străbătut aerul vâjâind şi s-au înfipt vibrând în trunchiul copacului. Tirul a fost atât de sigur, încât fiecare săgeată a atins uşor corpul captivului.

În continuare, Bill avea o atitudine rece şi nepăsătoare, evita să i se contracte trăsăturile feţii şi să devieze poziţia capului, lăsându-se în seama legăturilor, aşa încât mai mulţi sălbatici dornici de sânge au deveni furioşi şi violenţi.

Ei şi-au continuat totuşi mai departe dansul şi strigătele, aruncând spre Bill bowie-knivele lor.

Cu aceste cuţite ei mărgineau de aproape corpul lui Bill, ale cărui contururi se desenau astfel pe copac.

Însă eforturile lor îndârjite au rămas zadarnice. Toate scornelile lor diabolice erau incapabile să-l înspăimânte pe Bill Cody. Un surâs rece şi disprețuitor îi rămase fixat pe buzele sale şi dacă le deschidea, asta o făcea pentru a lăsa să treacă o manifestare de dispreţ, ca un răspuns la îngrozitoarele urlete de turbare.

Deodată a venit din nou înaintea lui Pantera Târâtoare. De această dată şeful era înarmat cu o puşcă cu două ţevi.

El a slobozit un strigăt cu o voce răguşită, şi rapid ca un fulger a îndreptat-o în faţa neînduplecatului Bill, care-l privea fix. Cele

două detunături au urmau una după alta. Pe nefericitul nostru erou l-a înfăşurat un fum des. Cele două gloanțe s-au înfipt în copac. Dacă Bill şi-ar fi mişcat capul cât grosimea unui fir de păr, ar fi fost ucis pe loc.

Obligat să constate netulburarea şi nepăsarea victimei sale, indianul a dat curs liber furiei. Sângele rece de care dăduse dovadă până atunci diabolicul şi mândrul dispreț prin care îşi ascundea pasiunile ce zăceau în el, toate acestea au părut abandonate într-o clipă.

Cu o repeziciune febrilă, el şi-a încărcat puşca şi din nou a îndreptat-o spre obrazul lui Bill Cody.

— Mori totuşi, câine cu fața albă! a urlat el cât a putut.

Bill a văzut că ticălosul îi ochea inima.

— Adio, mamă! Dumnezeu să te apere… şi la revedere acolo sus!…

Acesta a fost ultimul gând care i-a venit în cap pe pământ. Însă în acelaşi timp s-a făcut auzită o detunătură puternică pornită dintr-o altă parte.

Puşca Panterei Târâtoare s-a rupt drept la mijlocul țevii, înainte ca el să fi avut vreme să tragă.

— Înapoi! Îndepărtează-te de omul acela de colo!… a pronunțat vocea unui om, poruncitor şi aspru.

Foarte aproape s-a auzit galopul unui cal.

O, Cerule! Împărăție a îndurării! Astfel la ora supremă, în minutul hotărâtor se apropia salvarea!

Pentru prima dată de când era la stâlpul de tortură şi-a mişcat capul şi l-a întors într-o parte.

Emoția era prea puternică. Trebuia să-l vadă pe cel ce-i salvase viața.

Însă genunchii s-au încovoiau sub el şi cea mai îngrozitoare disperare i-a sfâşiat inima vitează. A observat o mână de aventurieri cu chipurile sălbatice, care pe nişte cai focoşi năvăleau în campamentul indian. Dintr-o aruncătură de ochi, aceşti oameni au înconjurat stâlpul de tortură. În fruntea lor era banditul Jesse James.

Bill a întâlnit privirea omului de pradă, strălucitor şi neîndurător. El a ştiut atunci că de această dată era pierdut şi că nu mai exista pentru el nici un fel de salvare.

CAP. V
PENTRU ONOARE ŞI VIAŢĂ

Trezirea nefericitei Luiza n-a fost mai puțin înspăimântătoare decât cea a tânărului şi eroicului său protector.

Întocmai ca şi Bill, atunci când tânăra fată şi-a revenit, ea era de mult timp în puterea pieilor roşii. Prima impresie a Luizei atunci când şi-a recăpătat cunoştința a fost că era purtată cu toată viteza prin pădure.

Simțea în sfârşit că era din nou strâns legată. Legăturile de la mâini şi de la picioare îi pătrundeau necruțător în carne, pricinuindu-i suferințe de nedescris. Dar incomparabil mai crude decât aceste suferințe erau torturile îndurate de sufletul său. Nesiguranța, nesiguranța ce o chinuia. Ce se întâmplase cu tânărul neînfricat cu inimă de leu, care îşi expusese viața pentru ea?...

Care îi era propria soartă şi spre ce viitor neîndurător o târau răpitorii roşii?

Din fericire, spaima şi groaza o făceau încă să aibă o percepere parțială a lucrurilor, dar nu în aşa fel încât să reuşească să capete o idee exactă a îngrozitoarei sale situații...

Purtătorii mergeau mereu mai departe, mereu mai departe.

Luiza nu putea să-şi dea seama dacă trecuse puțină vreme sau ore de când o duceau în acest fel şi nu avea nici o noțiune a timpului sau a spațului. Totul pentru ea era ceva maşinal în timp ce era dusă, scuturată de paşii sacadați ai purtătorilor. A revăzut în cursul mersului cabana care le servise ca loc de refugiu, ei şi viteazului tânăr, numai că acum era un altul, care nu i se asemăna.

La un moment dat tânăra fată s-a simțit din nou ridicată de brațe viguroase şi depusă într-un soi de litieră îngustă.

Apoi i s-a părut, în acest spațiu de coşciug. Că-i copleşeşte soarele tânăra sa primăvară şi că în față i se deschid porțile întunecate ale morții.

În jurul ei domnea o noapte neagră.

Puțin câte puțin îşi pierdea firea. Nu mai păstra decât senzația unui aer din ce în ce mai apăsător, mai viciat şi mai greu de

respirat.

Când Luiza şi-a mai revenit din această toropeală pe patul de campanie acoperit de fân, unde fusese întinsă, s-a ridicat pe jumătate cu un strigăt înăbuşit.

Foarte tulburată, a privit în jurul său.

A fost destul de mirată şi îngrijorată când a observat că fusese dezlegată şi că se putea mişca liber. Se găsea într-un fel de sală vastă dintr-o peşteră, ai cărei pereţi şi boltă erau acoperiţi de planşe dese de stejar.

Luiza avea impresia că se afla sub pământ, probabil într-una din minele tatălui său.

În acest fel de hală subterană exista o lumină ca de amurg. Aceasta venea de la o lampă ce fumega şi pâlpâia, pusă pe o masă grosolan cioplită. Pe o bancă de aceeaşi construcţie se afla aşezat un om cu braţele încrucişate. Pălăria cu boruri late îi era trasă pe frunte, ceea ce o punea pe Luiza în imposibilitate să-i observe trăsăturile. Ea a văzut că nu purta barbă. Dar avea o violentă impresia că nişte ochi strălucitori de sub pălărie erau aţintiţi asupra ei şi o frigeau. Pentru a se sustrage acestei priviri care o înfricoşa şi indigna, ea s-a ridicat printr-o mişcare rapidă şi s-a pus în genunchi pe scândurile dure ale patului de campanie pe care se odihnise până atunci. Apoi ea a continuat să examineze sala. Lângă un drum în pantă, care putea conduce la intrarea în peşteră, făceau de gardă doi indieni înalţi de statură, cu tomahawkul ascuţit în mâinile lor încrucişate, destul de ţepeni şi nemişcaţi, de parcă ar fi fost din piatră.

Tânăra fată şi-a întors brusc privirea cu un fior de la acest spectacol, spre omul aşezat la masă. Acesta s-a ridicat vioi. Cu o mişcare rapidă şi-a dezgolit fruntea dând îndărăt pălăria şi oferindu-şi toate trăsăturile vederii tinerei fete.

Luiza, peste măsură de speriată, l-a fixat cu ochi buimaci. Ea a recunoscut în el un străin ce se introdusese de curând în proprietatea tatălui său şi care voia să şi-o însuşească.

Însă robusta mână a logodnicului ei îl pusese pe fugă pe pungaş şi la acea dată o salvase, iar acum ea căzuse în puterea aceluiaşi individ. În timp ce bunul său iubit Charles…

Dominată de groază, teamă şi o durere nemărginită, nefericita şi-a ascuns faţa între palme şi a început să plângă în hohote cu amărăciune.

— Nu trebuie să plângi, a spus odiosul străin cu o voce ce-l făcea milos şi mângâitor. Revino-ţi, frumoasă domnişoară!

Opreşte-ţi aceste lacrimi, care nu sunt defel necesare să le verşi, cel puţin cu atâta violenţă, căci soarta îţi stă în mâinile tale.

Însă Luiza nu asculta aceste vorbe. O indignare, pentru care nu erau cuvinte ca s-o descrie, a răscolit-o cu totul.

S-a ridicat în picioare, şi cu o atitudinea disprețuitoare a unei regine, sau a unei zeițe justițiare, a înaintat spre scelerat:

— Monstrule, de unde ai atâta obrăznicie ca să mă faci să devin violentă? a strigat ea cu o voce puternică şi sigură? Ce s-a întâmplat cu tatăl şi cu logodnicul meu? Asasin fără inimă, ce-ai făcut cu viața celor ce-mi sunt dragi?

Însă îngrozitorul efort pe care-l făcuse pentru a-l înfrunta pe acest individ scârbos o epuizase şi a fost cuprinsă de o nouă criză de lacrimi.

— Acei pe care i-am iubit sunt morți, a strigat ea hohotind. Ce le-ai făcut, asasin monstruos?

Apoi, printr-o schimbare subită de sentimente, ea s-a aruncat în genunchi în fața omului şi cu mâinile întinse spre el l-a implorat:

— Dacă ți-a rămas o licărire de milă, a spus ea plângând, spune-mi ce s-a întâmplat cu tatăl meu şi cu logodnicul. Oh, Dumnezeule! Îmi amintesc că i-am văzut acoperiți de sânge... şi apoi s-a lăsat noaptea, o noapte îngrozitoare în tot jurul meu... Te conjur, oricine ai fi, pune capăt acestei nesiguranțe înfricoşătoare ce mă torturează... Spune-mi dacă am văzut bine... dacă mâinile ucigaşilor au fost într-adevăr destul de criminale ca să-i ducă la moarte pe ei, puterea şi soarele vieții mele, sau dacă totul n-a fost decât un vis şi dacă eu trebuie să mai sper?

Omul a ascultat-o cu brațele încrucişate.

— Îmi pui multe întrebări dintr-odată, frumoaso! a spus el pe un ton ironic şi neglijent. Unde sunt ei? Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? Şi cine sunt eu? La urma urmei, şi pentru ce mi-am permis să modific un pic cursul destinului tău? În definitiv ai perfectă dreptate că vrei să ştii atâtea lucruri şi îți promit că voi fi dispus să răspund la toate aceste întrebări în ordinea lor, dacă eşti rezonabilă şi drăguță, dulcea mea micuță.

A râs scurt şi s-a ridicat în picioare.

— Mai întâi la întrebarea despre locul acesta atât de frumos. Te afli într-o galerie a minelor părinteşti, într-o parte abandonată, este adevărat, neexploatată vreme de mai mulți ani. În ceea ce priveşte soarta ta, grațioasa mea copilă, eu ți-am spus deja că ea depinde în întregime de tine însuți. În sfârşit, cine sunt eu, pot să-ți spună aceşti zdrahoni.

În acelaşi timp el a arătat cu un ochi pe unul din indienii care păzeau intrarea.

Luiza a văzut cu mare mirare că aceşti doi piei roşii purtau o coafură bogată de pene, ceea ce demonstra că aveau rangul de şefi în triburile lor.

Cum se făcea că aceşti războinici mândri ajunseseră să păzească în mod umil o poartă, ca nişte câini?

Supunându-se unui semn al străinului, unul dintre aceştia a înaintat:

— Prietene, i s-a adresat el, cine eşti tu? Porumbița albă vrea să ştie, a zis omul pe un ton de comandă.

— Tribul mă numeşte Oratorul din prerie, a răspuns cu o voce sonoră indianul interpelat, cu brațele încrucişate pe piept, într-o atitudine în care umilința se amesteca cu cunoştința şi orgoliul propriei sale valori. Însă fețele albe plâng şi tremură ca nişte copii fricoşi când numele de Satanta le ajunge la urechi. Satanta este un şef mare. Nu-i un singur războinic kiowa care să nu-şi aplece capul înaintea lui. Satanta, nu cunoaşte decât un singur om pe care-l serveşte cu respect şi supunere.

— Şi cine este acest om? a întrebat din nou străinul. Spune-i asta domnişoarei, Satanta.

Orgoliosul şef şi-a îndoit genunchiul.

— Acesta eşti tu, senior!

— Şi cum mă numeşti tu, prietene Satanta?

— Tu eşti voința lui Manitou, iar noi te numim Mesagerul său, senior! a răspuns cu solemnitate indianul, mereu cu genunchiul îndoit.

— Îți mulțumesc, prietene Satanta, a reluat „Seniorul” cu un aer indiferent. Poți acum să te retragi cu bravul Tall Bull. Şi acesta este un şef mare printre siuxi şi ca şi tine, este prietenul meu.

Cei doi şefi s-au înclinat respectuos, cu demnitatea proprie rasei lor, apoi s-au retras la scândurile ce serveau de poartă.

Sub ochii larg deschişi, copleşiți de uimire ai Luizei, se jucase, o scenă foarte semnificativă prin scurta ei durată.

Ceea ce văzuse răsturna toate părerile pe care le avusese până atunci despre indieni.

Pentru ea pieile roşii erau nişte sălbatici, împărțiți în mod clar în triburi, în cea mai mare parte a timpului duşmănindu-se între ele şi atunci când se războiesc se dedau la toate devastările.

Şi iată că ea vedea doi şefi, unul siux, celălalt kiowa. Duşmani jurați de obicei, ce se recunoşteau supuşi aceloraşi îndatoriri şi

aceloraşi obligaţii faţă de un om străin de rasa lor, pe care îl venerau ca pe o fiinţă superioară!

„Seniorul" nu-şi întorsese privirea de la tânăra fată. S-ar fi zis că era un rob cu ochii fixaţi asupra madonei sale.

— Vezi, frumoasă domnişoară, a făcut el cu un râs de satisfacţie, că nu te găseşti în puterea primului venit.

Însă s-a oprit dintr-odată în faţa expresiei feţii victimei sale. Pe chip ei se citea clar un univers întreg de dezgust şi scârbă. Şi buzele ce-i tremurau au scăpat aceste cuvinte:

— Cine alţii te onorează! Eu nu văd în tine decât un muritor infam şi un nelegiuit care a distrus ferirea vieţii mele!

Râsul care a întredeschis buzele omului şi a lăsat să i se întrevadă dinţii de lup ar fi trebuit s-o avertizeze pe tânăra fată să nu vorbească prea mult. Însă o impulsiona elanul nobilei sale indignări. Ea a reluat:

— Vai! Avea dreptate bietul meu tată să n-aibă încredere în tine! Avea motivele sale să vorbească în termenii cei mai disprețuitori de tine, de Don Ramiro... sau cum te vei fi numit. N-ai adus acelora care îmi sunt dragi decât groază şi moarte. Ai smuls soţul de lângă soţia sa... Tu mi-ai răpit pe mama şi pe sora mea... şi acum îţi întinzi mâinile pline de sânge înspre mine, monstru înfricoşător, în care sunt reunite toate relele de pe pământ! Dacă este un Dumnezeu în cer, el vrea... el trebuie să te ia şi să te pedepsească!

Efectul acestor cuvinte îndrăzneţe şi neprevăzute asupra omului aflat în picioare în faţa ei a fost înfricoşător. Vena de pe frunte i s-a umflat de mânie, ochii lui vicleni aruncau fulgere de turbare şi o expresie ciudată de ură i s-a răspândit pe chipul sumbru.

— Ce vrei să zici cu asta, nebuno? a şuierat el. Nu ţi-a spus totuşi acest om pe care tu îl numeşti tatăl tău că în învelişul meu carnal nu există nimic de iubit, că tigrul în furia lui oarbă este un miel blând în comparaţie cu mine, ca să mă înfurie?... Nebună mizerabilă, nu înţelegi că nu depinde decât de o clipire a mea de ochi ca să te expun torturilor atât de rafinate prin grozăvenia pe care creierul tău de porumbel nu ştie să şi le închipuie şi încă şi mai puţin, să le îndure.

Însă instantaneu, trăsăturile i s-au înseninat:

— Şi pentru ce mă enervezi, la urma urmei? a zis el pe un ton diferit şi cu un râs indulgent, ca atunci când te adresezi copiilor răsfăţaţi. E adevărat că Mister Huntington avea o anumită dreptate ca să se ferească de mine. Ca să-mi evite mânia... Dar eu nu i-am zis că că-l voi regăsi şi că moartea va fi ispăşirea neruşinării de a

se opune voinței mele?... De ce a avut îndrăzneala să mă lipsească de această casetă?... El ar fi putut trăi cu voi toți în pace, dacă nu m-ar fi trădat cu aroganță. Dar aveam nevoie de această casetă... îmi trebuia, înțelegi, fetițo? Şi întrucât nu mi-a dat-o de bună voie, mi-am luat-o în posesie în felul meu. Eu m-am urcat pe cadavre... şi caseta este acum în mâinile mele.

Cu un râs crud, el a arătat o casetă de metal strălucitor pusă pe masă, nu departe de lampă. Pe Luiza a cuprins-o un fior ce a scuturat-o din cap până în picioare. Ea a recunoscut această casetă, o mică mobilă pe care iubitul său tată o păstra cu grijă şi care, după propriile lui spuse, închidea secretul vieții tinerei fiice şi amintirile trecutului.

— Voi toți, nici unul din voi nu m-a interesat defel. Eu nu aveam nevoie decât de această casetă, a continuat Don Ramiro cu un voit accent ironic. Excelentul Mister Huntington poate ți-a spus, frumoasa mea domnişoară, poate că ți-a spus că ceea ce conține caseta te priveşte foarte îndeaproape?... Nu?... Atunci eu trebuie să-ți declar că până la ultimul tău suspin nu vei afla cu exactitate ceea ce se află ascuns aici. Ceea ce eu pot să-ți spun este că tot ce conține e în întregime ceva personal, ce mă obligă, cu toată părerea de rău, să te pun, frumoasă fată, în situația de a face o alegere ce-ți va părea ciudată şi nu mai puțin crudă... Adaug că această alegere trebuie s-o faci chiar astăzi, la această oră. Eşti în întregime în puterea mea. În consecință, voi putea face această alegere eu însumi, în locul tău şi te voi sili să te supui voinței mele. Şi mă gândesc să te las liberă şi să-ți ofer prin asta opțiunea de a alege între viață şi moarte... Şi acum, frumoasă fată, ascultă-mă, dacă asta e pe bunul tău plac.

El era în picioare rezemat de colțul mesei, cu fața întoarsă spre ea, S-a sprijinit cu mâinile pe bancă şi a privit-o fix:

— Află mai întâi cine sunt eu. Eu duc o viață dublă. În public sunt un om bogat, dacă nu chiar cel mai bogat plantator din Sud, posesor a mii de sclavi şi fireşte, foarte interesat în acest război dus cu succes de către Statele noastre. În acest rol mă numesc Don Ramiro... şi pot spune că numele este egal stimat, onorat şi temut.

El s-a întrerupt cu un uşor râs ironic, ca şi cum ar fi vrut să lase cuvintelor sale timp să producă efect asupra Luizei. Însă cu cât vorbea, cu atât mai puțin inocentul copil îl înțelegea. Ea nu ştia decât un lucru, acela că simțea confuz în fiecare cuvânt al lui, că acesta era un muritor inaccesibil milei, ale cărui mâini

însângerate se abătuseră asupra fericirii vieții sale.

— Şi acum această alegere, pe care regret că te pun în situația să o faci! a continuat Don Ramiro. Se pare că ştii, grațioasă porumbiță, că tu trebuie să fii astăzi a mea…

În privirea blândă a tinerei fete a apărut pe drept cuvânt o asemenea indignare, încât el s-a întrerupt fără să vrea.

O clipă după asta, a lovit cu piciorul cu furie şi a reluat cu toată obrăznicia:

— Vei deveni a mea! a repetat el cu tărie. Cred că m-am exprimat destul de clar!

— Niciodată!

Luiza a exprimat acest cuvânt, plină de o indignare sălbatică, în timp ce un fior de gheață îi străbătea toate membrele.

— Niciodată, a repetat ea din ce în ce mai furioasă. Cuvintele tale sunt josnice. N-ai onoare!… Abuzezi ca un laş de puterea pe care o ai asupra mea… Însă îmi va place mai degrabă să mor, Don Ramiro, decât să fiu femeia ta… Vai! Vai! Mârşavul ale cărui degete sunt încă mânjite de sângele răspândit de tatăl meu drag… de logodnicul meu, mai iubit decât tot restul lumii!

Însă ea s-a oprit subit. Râsul diabolic şi privirea fixă a lui Don Ramiro îi înghețau sângele în vine.

— Nu fi prea arogantă, micuțo! Virginele se dau copiilor vicioşi, a făcut Don Ramiro cu o voce şuierătoare şi cu un dispreț dur. Cine a zis, copil dement, că te vreau ca femeie de campanie?

Află totuşi că în fața lumii am o femeie care-mi poartă numele şi care împărtăşeşte împreună cu mine respectul țării… Ceea ce ai de ales este moartea, sau o clipă de mândrie la brațul meu, ca o amantă ce se oferă de bunăvoie!

Obrajii tinerei fete au fost invadați de o paloare mortală. La fiecare din aceste vorbe se înfiora şi i se contracta tot corpul ca sub loviturile unui bici aprins.

Între timp ea şi-a recăpătat stăpânirea se sine. Lacrimile din ochi i-au secat. Pe trăsăturile sale palide s-a răspândit o expresie de mândrie nobilă.

— Aştept moartea! a spus ea tremurând.

Don Ramiro o privea ca şi cum n-ar fi auzit bine.

Apoi cu un salt s-a oprit în fața ei privind adânc în ochii săi întunecați, în care lucea o hotărâre pătimaşă.

— Eşti nebună, fato? a întrebat-o el încă o dată. Este lesne de vorbit despre moarte. Dar şi mai îngrozitoare este, mai ales la vârsta ta. Şi într-adevăr, nu va fi dulce moartea ce te aşteaptă…

Credincioşii mei siuxi, kiowaşi, comanşi, apaşi – nu pot să-i numesc pe toţi – sunt gata să îndeplinească orice la un semn al mâinii mele, şi ştiu admirabil să martirizeze. Când ei pregătesc o treabă pentru un războinic sălbatic, sau taie în bucăţi un corp de virgină albă ca un crin, nu fac nici o deosebire. Ei nu ştiu ce înseamnă iertarea. Mila le este şi ea străină, ca şi mie însumi. Fă în sfârşit tu alegerea!

Luiza a apelat la toată puterea sa de rezistenţă. Ea s-a ridicat cu o mişcare rapidă şi cu un calm, ce i-a adăugat un farmec în plus graţioasei inocente, a răspuns:

— Acei pe care i-am iubit sunt morţi, dar ei m-au învăţat să stimez onoarea mai mult decât viaţa. Fie ca Cerul să-ţi ierte infamia pe care o conţine propunerea ta! Eu, eu însumă nu pot s-o fac… M-ai ofensat în mod mortal. Cheamă-ţi imediat valeţii morţii. Voi şti să arăt tuturor. În tot cazul, iată răspunsul meu. Voi şti să arăt tuturor, cu toate că nu sunt decât o fată slabă, cum se moare cu curaj şi resemnare!

Însă aceste spuse au părut să nu facă nici o impresie asupra lui Don Ramiro.

El s-a adâncit într-o tăcere sumbră multă vreme după ce Luiza a încetat să vorbească.

— Vreau, a spus el, să-ţi iert aceste cuvinte din pricina lipsei tale de experienţă. Tu nu ştii în faţa cui eşti. Află că sunt un om care niciodată n-a lăsat o singură ofensă fără răzbunare… Pentru un singur cuvânt care merge prea departe vei fi pedepsită, tu însuţi, notează bine asta! De altminteri, nu mă aprind la persoana ta. Nu caut dragostea ta… N-am făcut decât să te mint. Ei bine! Eu n-am iubit încă o femeie, niciodată. Niciodată o femeie nu mi-a inspirat căldura sentimentului de tandreţe… Tu îmi vei fi întotdeauna la fel de indiferentă ca şi acum. Însă sunt constrâns de nişte împrejurări. Eşti un pericol în viaţa mea. Dacă te voi face să mori, eşti, într-adevăr, în afară de locul unde mă aflu şi nu vei mai putea vreodată să-mi dăunezi… doar poate umbra ta! Odată săvârşit, faptul poate fi divulgat şi să-mi devină fatal. Fără îndoială, asta nu-i verosimil, însă este întotdeauna posibil. Ca orişice om cu simţul realităţii, nu mă bizui fără tragere de inimă pe verosimilitate sau pe opusul ei… De aceea eu nu te voi face să mori decât din necesitate absolută. Înţelege-mă bine, micuţo, şi nu o fac nici din simpatie pentru că eşti tânără şi ceea ce oamenii numesc frumoasă. Farmecele tale nu mă emoţionează şi frumuseţea ta nu-mi spune nimic. Eu te urăsc, cum urăsc lumea întreagă… Da,

dacă voi putea, voi face ca omenirea să nu aibă decât un singur cap, şi l-aş doborî şi pe acesta cu o singură lovitură de sabie.

Era respingător în acel moment. Ochii i se roteau sălbatic şi din orbite şi aruncau scântei. I se auzeau dinţii scrâşnind unii de alţii şi în culmea mâniei sale îi tremurau muşchii. El a continuat:

— Dacă te încântă ceea ce se numeşte onoarea fecioarei, asta la fel nu-mi va servi la nimic, căci tu vei putea mereu să te plângi că ai fost victima violenţei şi atunci ai fi un alt pericol pentru mine. Nu! Ceea ce trebuie este ca tu să mi te încredinţezi de bunăvoie mie, sub privirile persoanelor alese cu grijă de mine, care să poată crede în sinceritatea sentimentelor tale şi în abandonul voluntar al principiilor tale. Apoi va veni ce se va putea... după care vei putea să trăieşti, deoarece nu vei mai fi niciodată o primejdie pentru mine, nici pentru orgolioasele mele scopuri. A râs înfiorător pronunţând aceste din urmă cuvinte. Apoi a tăcut, cu ochii fixaţi spre tânăra fată, care tremura ca frunzele de plop şi de la care aştepta nerăbdător răspunsul.

Însă ea nu i-a răspuns un cuvânt. Depăşind emoţia, l-a examinat cu o lungă şi enigmatică privire, în care se reflectau o grămadă de gânduri. Apoi mereu mută, s-a întors.

Cuprins de mânie, pe fruntea omului s-a umflat din nou vâna. El s-a repezit spre Luiza şi a prins-o de mână cu o violenţă atât de brutală, încât ea n-a putut să-şi reţină un ţipăt.

— Copil nesimţit, a strigat ticălosul. Doar o simplă presiune a mâinii mele ţi-a smuls un strigăt de durere şi atunci crezi că vei putea suporta moartea sub forma cea mai fioroasă şi mai crudă!... Pe trăsăturile tale se citeşte orgoliul... Vai! Vai! Vai! Acesta-i un eroism care preferă moartea în locul dezonoarei!... Însă nu ţii seama de dispreţul meu... Eu nu posed nici măcar o parcelă de onoare, ţi-o repet... Regret deja că m-am lăsat să discut cu tine... Însă tu ai ales... Aşa că orice regret este târziu şi nefolositor acum. Tu eşti şi vei rămâne pierdută.

Tânăra fată mai era încă albă la faţă. Însă gura i s-a contractat într-un râs dispreţuitor.

— Prefer moartea în locul ruşinii de a fi obligată să respir măcar câteva secunde în plus acelaşi aer cu tine, Don Ramiro! a spus ea.

A făcut un efort pentru a-i deveni vocea fermă.

Insultatul a pălit la rândul său până la rădăcina părului. Cuprins de furie, el a făcut o mişcare de parcă s-ar repezi asupra Luizei, cu degetele crispate.

Însă brusc, a părut să cedeze unui alt gând şi fizionomia sa şi-a

reluat expresia sa obişnuită.

— Ascultă-mă! a început el după o clipă de reflexie. Ai vrea să afli de îndată ce s-a petrecut cu logodnicul tău... Ce s-ar întâmpla dacă eu aş consimți acum şi chiar aici să-ți dau această informație?

De la primele cuvinte s-a produs o schimbare surprinzătoare pe trăsăturile tinerei fete.

Ea şi-a acoperit fața cu mâinile şi s-a pus pe un plâns amar. Surescitarea sufletului său îi era extrem de intensă, toate fibrele corpului îi erau atât de încordate în aşteptarea torturii ce o stârnea menționarea acestei ființe dragi, încât i se risipise tot ce-i mai rămăsese din simțul realității.

— Charles!

Ca un strigăt de dorință, pe buzele sale revenea mereu printre hohote de plâns acest nume drag.

Nu se neliniştea de starea lui Don Ramiro ce părea s-o urmărească cu o atenție extremă.

Dintr-odată, cedând unui impuls, ea s-a repezit spre picioarele sale şi i-a îmbrățişat genunchii printr-un gest de rugă pătimaşă.

— Şi pe tine te-a purtat o mamă, a gemut ea. Pe capul acestei femei care trebuie să-ți fi fost dragă, te conjur... nu-mi mai pune nervii la încercare cu acest gând de tortură, nu mă introduce în noaptea delirantă a disperării. Dar spune-mi ce s-a petrecut cu Charles Davis şi cu sărmanul şi respectabilul meu tată.

Şi fără să aştepte un răspuns de la Don Ramiro, nefericita şi-a frânt mâinile într-un nou acces de disperare.

— Ce întreb eu?... Nu i-am văzut cu ochii mei culcați pe iubiții mei în sângele lor? a strigat ea cu o durere sfâşietoare. Vai, omule dezgustător, ceea ce ai făcut, nu vei putea repara o întreagă veşnicie prin fapte bune fără să-i dai socoteală lui Dumnezeu!

Don Ramiro a surâs cu indulgență.

— Lasă asta în grija mea! a reluat el după o clipă. Însă nu trebuie să te încrezi prea mult în amintiri... În ceea ce priveşte omul pe care tu îl numeşti tatăl tău şi pe care crezi că trebuie să-l respect, poate că ar merita cu mult mai mult să-l urăşti şi disprețuieşti, nu-i nimic de ascuns... el este şi a rămas mort ca un om, ca orice ființă. Dimpotrivă, făgăduitul tău drag şi iubit Charles Davis...

S-a oprit dintr-odată pentru a-şi întoarce privirea de la chipul victimei sale, care oglindea în acelaşi timp o atenție lacomă şi neliniştită de a scăpa de o grijă.

— În numele îndurării divine, a rostit ea, ce a devenit, ce s-a întâmplat cu Charles Davis?

Luiza nu avea alt gând decât acesta. Violența emoției sale abia îi permitea să vorbească.

Era atât de neliniştită de soarta omului pe care-l iubea, încât sufletul zbuciumat de febră, nu putea să se ocupe de altceva. Numai mai târziu ea avea să reflecteze asupra informațiilor pe care Don Ramiro avea să i le dea cu privire la omul pe care ea îl lua drept tatăl său.

Calm, străduindu-se să se arate în întregime indiferent, metisul Don Ramiro stătea mereu în picioare. Însă această indiferență nu era decât o mască, în spatele căreia el ascundea neliniştea febrilă față de ceea ce spunea şi făcea prizoniera sa îngenuncheată în fața lui.

— Pentru unul care a renunțat deja la viață şi care se pregăteşte de moarte, tu eşti remarcabil de avidă să afli informații, frumosule copil, a reluat el cu ton trufaş şi ironie tăioasă. Dar fie! Sunt într-un anumit fel bine dispus şi generos. Ceea ce nu se vede des la mine... Ei bine! Află totuşi că omul care se află atât de aproape de inima ta trăieşte... şi cu toate acestea este mort... Un singur om este în stare să-i salveze soarta cea mai înfricoşătoare, care poate emoționa un piept omenesc... Eu vreau să-ți spun că este înmormântat viu, pentru a se trezi în noaptea întunecoasă a mormântului, departe de orice agitație omenească, pentru a muri acolo încetişor şi mizerabil... Acest om unic sunt eu, numai eu singur!

Sârmanul şi încântătorul copil frământat de cele mai contradictorii sentimente, stătea întruna în genunchi. În cap i se învârteau revelațiile acestui om plin de mistere. Ea îşi fixa privirea nesigură şi tulburată pe ipocritul care se prăpădea de râs.

— Nu te înțeleg. Nu te înțeleg. Spui că logodnicul meu este în viață... şi în acelaşi timp că-i mort... Ce înseamnă asta? Vai! Nu mă enerva cu imagini ce mă torturează. Dacă ai iubit, ştii că este o datorie permanentă să te îngrijorezi de zilele ființei pe care o iubeşti.

Şi lacrimile curgeau amare şi din abundență pe fața dezamăgită a Luizei.

— Eu am puține cuvinte să adaug, a zis metisul pe acelaşi ton indiferent ca totdeauna. Fapt este că soarta acestui om pe care declari că-l iubeşti cu o dragoste extraordinară, tu eşti aceea care o hotărăşti.

— Eu? a strigat Luiza uluită.

Ochii săi fixați asupra lui Don Ramiro şi-au pierdut dintr-odată însufleţirea şi nu mai exprimau decât o completă neîncredere.

Însă ea a trebuit să-i lase în jos sub focul impur care sclipea în întunecatele şi arzătoarele priviri ale metisului şi care au făcut-o să-i treacă un fior prin tot tânărul său corp.

— Tu şi numai tu! a repetat Don Ramiro cu o insistenţă impresionantă, apropiindu-se de ea. Eu las în mâinile tale hotărârea care va rezolva soarta acestui Charles Davis, care acum zace într-un cavou secret din casa mea de campanie, pe celălalt mal al lui Missouri, într-o stare care se aseamănă cu moartea, o moarte totuşi în viaţă, incapabil să mişte un deget sau să se comande inimii sale o bătaie şi cu toate acestea în stare să înţeleagă clar toate cuvintele pronunţate în apropiere.

— Înfricoşător!... Eşti un demon... Un demon este singurul care poate impune o asemenea tortură unui nefericit, a suspinat tânăra fată înnebunită de durere.

Don Ramiro n-a ţinut seama de întrerupere. El a acoperit-o cu o privire ca şarpele veninos, care o fascinează pe victima lui înainte de a o imobiliza în saltul său mortal.

— Şi acum hotărăşte-te! a urmat el cu o voce răguşită. Renunţă la ceea ce înseamnă onoare şi propune-ţi să trăieşti cu mine o săptămână în mijlocul unei aşezări indiene şi prefă-te că mă iubeşti cu tandreţe, în aşa fel încât să înşelăm toată lumea că eşti liberă, că te-ai aruncat în braţele mele şi nu numai că Charles al tău va fi întreg, sănătos şi îndestulat şi îşi va reveni din morţi, dar nu va şti nimic de micile noastre aranjamente, numai ca tu să nu fii destul de nebună ca să trădezi secretul. Şi la sfârşitul săptămânii te vei uni cu el. De asemenea, în braţele omului iubit te vei despăgubi de foloasele pe care mi le-ai sacrificat mai înainte.

El a pus capăt cu un râs respingător spuselor sale, dare erau tot atâtea lovituri în inima Luizei.

— Mai mult încă: ca o compensaţie a regretabilului păcat, ia-ţi o mină a omului pe care tu îl numeşti tatăl tău şi eu îşi voi număra zece mii de dolari. Te vei putea muta în altă ţară, mai fericită şi departe de un război sângeros, unde să duci o viaţă de plăceri şi iubire pe lângă foarte iubitul tău.

El a aşteptat să iasă un cuvânt de pe buzele convulsive ale tinerei, însă în zadar.

În prada unei agitaţii care o domina cu totul, Luiza, mereu în genunchi, de-abia putea să-şi păstreze echilibrul, corpul său

clătinându-se din colo în colo, ca sub influența unei beții.

— Vrei să te grăbeşti? a spus apoi Don Ramiro cu o voce amenințătoare. Lovind enervat în pământ cu piciorul.

Şi din nou nici un răspuns. Un plâns convulsiv a fost tot ceea ce buzele ei au lăsat să-i scape din adâncul sufletului.

— Tânără fată, răbdarea mea. Nu cred că pot să mă mai reţin multă vreme. Dacă tu nu eşti a mea atunci când o mai vreau încă, atunci vei aparține din această clipă, cu titlu de pradă agreabilă, crede, chiar şi indienilor pe care i-ai văzut. Ei te vor face să mori în cele mai crude torturi... Şi pentru că iubitul tău să te blesteme, voi avea grijă înainte de a-l închide în sicriu şi de a-l îngropa de viu în pământ să-i murmur la ureche că tu ai fi putut să-l salvezi, dar că un capriciu te-a făcut să refuzi pronunțarea cuvântului de eliberare. În aşa fel încât nefericitul, în mormântul său înspăimântător va bolborosi pe ultimul său drum un blestem împotriva ta.

Nenorocita de Luiza s-a cutremurat la aceste cuvinte cuprinsă de o febră de frică şi groază.

Noutatea că alesul inimii sale mai trăia încă o însufleţise şi-i dădea o asemenea bucurie, pe care n-o mai cunoscuse. Din primul moment era atât de cuprinsă de euforie şi de recunoştință, încât s-ar fi umilit să-i spele picioarele metisului.

Însă această exaltare şi entuziasm excesiv n-au durat decât câteva secunde şi ele au căzut în adâncul fără fund al celei mai amare disperări.

Cum va putea satisface ceea ce detestabilul monstru cerea de la ea?

Luiza punea virtutea mai presus de propria-i viață. Ea s-ar fi dat de bunăvoie acelui om iubit. Dar nu putea totuşi să-şi sacrifice onoarea.

Nu! Însuşi Charles îi poruncea să nu o facă. După cum îl cunoştea prea bine pe bărbatul mult iubit, el ar fi preferat moartea.

Şi cum ar fi putut suporta gândul de a se prezenta vreodată în ochii săi cu stigmatul pe fruntea pătată?

Nu! De o mie de ori nu!

Această exclamație a ieşit inconştient dintre buzele tinerei fete, care cu gândurile tulburate, aproape că uitase de locul unde se afla.

În acelaşi timp ea şi-a revenit, cu trăsăturile strălucind de o lumină supranaturală.

Don Ramiro a tresărit, smuls din gândurile sale.

— Ce înseamnă asta? a urlat el plin de furie. Logodnicul tău şi soarta lui te interesează atât de puţin, încât încerci să mă şi înfrunţi? Ai uitat că eu ştiu mijlocul de a-l face să părăsească această viaţă blestemându-te?

— Asta este în mâinile lui Dumnezeu… şi de altminteri, trebuie mereu să suferi amărăciunea morţii… La sfârşitul puterii tale. Însă sufletul nostru, parte din noi înşine, este singurul care nu moare şi urcă spre Dumnezeu. El este iubirea care ne va uni într-un loc unde nu mai este nici despărţire, nici moarte şi toate răutăţile celui rău nu vor mai putea să tulbure curata şi plăcuta cinste!

Tânăra fată a rostit aceste cuvinte cu entuziasmul unei vizionare, cu braţele întinse, ca şi cum vedea deja marele paradis deschis în faţa sa.

— Aşadar, ai ales moartea? a şuierat metisul.

Luiza a răspuns printr-un semn al capului. Ea păstra ochii plini de lacrimi, neputincioasă să spună un cuvânt.

— Idioată! În loc să mă asculţi, tu te-ai lăsat în seama fanteziilor bestiale ale indienilor.

— Ticăloşiile altora nu vor fi o dezonoare pentru mine! a spus tânăra eroină cu calm. Doar voinţa mea mă poate salva şi asta pentru că mor plină de încredere şi mă voi ruga încă până în ultimul moment pentru valeţii ucişi de voi, pervertiţi mizerabili, şi vă voi încredinţa pe seama tribunalului lui Dumnezeu şi-mi veţi da socoteală o veşnicie!

În toată fiinţa Luizei se afla o asemenea noblеţe şi o atât de înaltă măreţie, încât Don Ramiro, aşa de nesimţitor pe cât era, n-a găsit în primul moment nici o replică şi n-a putut să-şi reţină admiraţia faţă de radioasa figură din faţa lui.

Însă asta n-a durat decât un minut. De îndată după aceea vechiul om a reapărut.

Un strigăt, care nu putea să se numească decât bestial, a ieşit dintre buzele sale subţiri. Cu siguranţă că odată cu respingerea purităţii acestui suflet de virgină, toate maşinaţiile i se pierduseră în neant şi-l aruncaseră într-un acces de frenezie oarbă.

O clipă el s-a retras în sine, ca pentru a-şi relua elanul ca să se arunca asupra acestei fete încăpăţânate şi s-o sugrume cu mâinile sale. Însă pe la mijlocul mişcării, el s-a întrerupt şi a început să asculte cu o mare atenţie.

Se trăsese un foc de armă în exterior şi în galeria subterană s-a repetat ecoul până în adâncimea ei.

Don Ramiro a mai ascultat o secundă cu fața răvășită de mare tulburare, ca şi cum posibilitatea producerii unui asemenea eveniment era absolut în afara tuturor prevederilor sale.

La o secundă după aceea, a mai răsunat dintr-odată o detunătură. Apoi fără intervale şi venind evident dintr-un revolver, o a treia şi a patra.

Trăsăturile netrebnicului, mai înainte încă destul de dârze, exprimau o teamă sălbatică.

Neliniştit, plin de o groază tot mai intensă, el a privit în jurul lui căutând un ungher unde să se ascundă de amenințătoarea primejdie.

Inima Luizei a fost invadată de un dispreț nemărginit.

Cu instinctul inocenței, ea a perceput dintr-odată tot ce era fals în acest om. Nici un sentiment nu sălăşluia în sufletul său. Era un despot crud, capabil de a contempla cu plăcere durerile semenilor săi, însă care devenea un laş lamentabil de îndată ce trebuia să privească el însuşi primejdia în față.

La acest gând Luiza a râs cu mândrie şi în acelaşi timp cu dispreț Aruncând o înspăimântătoare privire de ochi, duşmănoasă şi răzbunătoare, asupra bravei tinere, Don Ramiro a scrâşnit din dinți.

— Acesta-i un râs pe care îl vei plăti scump, mizerabilo! a făcut el. Apoi a bătut din palme.

Cei doi şefi indieni au apărut dintr-o odată în deschiderea ce servea de uşă.

Întinzând mâna dreaptă, Don Ramiro le-a arătat-o pe Luiza nemişcată şi calmă.

— Luați-o pe această domnişoară! a poruncit energic metisul.

Imediat şi fără a clipi din ochi din ochii nemişcați, şefii au executat ordinul. Asemenea unor statui din fier, mâinile lor au strâns mâinile delicate ale fetei.

În depărtare se auzea zgomotul unei lupte îndârjite.

— Ce se petrece totuşi acolo? a întrebat Don Ramiro cu fruntea încruntată.

El de-abia îşi stăpânea neliniştea din ce în ce mai puternică ce-i agita interiorul.

— Duşmanii se apropie, a răspuns Satanta cu demnitate. Tinerii noştri bărbați sunt gata de luptă. Ei vor veni în curând şi scalpurile călăreților cu fețele palide învinşi le vor împodobi brâiele.

Pe fața lui Don Ramiro a apărut un respingător surâs de

satisfacție.

— Şi acum, luați-o! a poruncit el arătând-o pe fată. Legați-o pe donşoară în aşa fel încât să nu poată spune uf!... Apoi duceți-o la coliba mea de campanie... chiar astăzi, însă sub protecția întunericului, pe la miezul nopții. Să bateți în uşa mortului, mă înțelegeți? Asta-i voia mea şi ordon ca nimeni, nici avanposturile puse în jurul proprietății mele, să nu vadă când o aduceți. Eu mă voi găsi la uşa mortului şi o voi descoperi pe fată...

— Tu vei fi mulțumit de noi, senior, au răspuns cei doi şefi dintr-odată, ca unul singur.

— Bine! a spus scurt Don Ramiro.

După un moment de reflexie, el a reluat:

— Îmi veți răspunde cu capetele dacă această tânără va fi recunoscută pe drum de cineva... În ciuda vigilenței voastre, se poate ivi situația ca ea să cadă în puterea duşmanilor. În acest caz, ucideți-o fără şovăială. Însă să nu o faceți să moară ca o tânără fată. Să vedeți în ea un războinic care a ucis pe propriii voştri fii şi le-a luat scalpul. Nici o tortură să nu fie prea puțin îngrozitoare şi aveți grijă ca ea să-şi dea ultima suflare înainte ca duşmanii să poată pune mâna pe ea... Legați-o pe un cal şi vom merge împreună la wighwam. Restul se va face la timpul său.

Fețele bronzate ale celor doi indieni s-au luminat la gândul cruzimii.

— Tu vei fi mulțumit, senior, au răspuns împreună şi cu aceeaşi asigurare.

— Bine! a făcut scurt Don Ramiro.

Don Ramiro a schițat un semn de satisfacție. El şi-a luat caseta de tablă şi a strâns-o cu grijă.

Apoi a ridicat mâna într-un gest semnificativ, pentru a o avertiza încă o dată pe Luiza:

— E vorba de moarte sau de viață... Trebuie să te lipseşti de una sau de alta. Reflectează la cea din urmă, pentru ultima dată. Într-o oră trebuie luată decizia.

— S-a luat de-acum. Aleg moartea, a zis Luiza, fără să şovăie.

Însă Don Ramiro n-o mai asculta. El a ieşi din sala subterană cu un râs odios şi în urma lui indienii au luat cu ei pe nefericita victimă.

CAP. VI
BILL CODY ÎŞI ATINGE SCOPURILE

Noi l-am lăsat pe tânărul nostru erou într-o situație disperată. Să ne reîntoarcem la el.

Pantera Târâtoare s-a dat înapoi cu un strigăt turbat când, înainte de a fi putut trage şi-a văzut carabina atât de brusc zdrobită în mâinile sale. El mai ținea încă în dreapta patul din lemn al armei zdrențuite.

Ceilalți indieni, al căror crud divertisment fusese întrerupt pe neaşteptate, au protestat deopotrivă prin strigăte.

Ei se înghesuiau în jurul omului legat de stâlpul de tortură.

Le-ar fi plăcut mai degrabă să-şi piardă viața decât să vadă victima destinată morții pusă în libertate.

Însă, ca un fulger, Jesse James, cu un pumn de fideli s-a repezit spre stâlp.

Aceşti cutezători tâlhari ştiau să călărească un cal, era un fapt bine cunoscut!

Bill Cody însuşi, care în disperata lui stare nu dădea mare atenție nimicurilor de pe pământ, pentru care apariția banditului prevestea câteva lucruri rele, pe lângă torturile suportate şi cele ce aveau să urmeze la stâlpul de supliciu, nu a putut să nu remarce asta. Printr-o mişcare deosebit de îndemânatică, ce părea întâmplătoare, îndrăznețul bandit şi oamenii săi au reuşit să treacă printre indieni în aşa mod, încât s-au plasat între aceştia şi victima legată de stâlp.

Acolo, Jesse James a rămas nemişcat, ca şi cum ar fi fost turnat în fontă pe calul său aburind.

— Înapoi de acolo! a strigat şeful indian scrâşnind din dinți. Chipul palid nu are dreptul să se introducă aici!

— Prostule! a ripostat Jesse James, cu o strâmbătură ironică a buzelor, în timp ce ochii săi întunecați se plimbau clipind cu aroganță peste indienii furioşi. Să nu mă numesc Jesse James dacă îmi voi pierde timpul gândindu-mă la ceea ce se numeşte drept. Eu sunt aici şi aici rămân! Dacă vă sunt dragi craniile voastre, nu încercați să mişcați un deget împotriva mea!

— Însă această față albă este prizonierul meu! Am jurat să-l

ucid la stâlp! a insistat Pantera Târâtoare, spumegând de furie.

— Roagă-i pe toți sfinții din paradis ca să te ierte de acest sperjur! a replicat Jesse James batjocoritor.

În acelaşi timp s-a ridicat în şa şi pe chipul său bronzat a apărut o expresie înfiorătoare.

— Acest om este al meu, i-a strigat el şefului, arătându-l pe Bill cu brațul întins. Oricine ar lua doar o înfățişare că vrea să-mi reziste mai mult timp este un om mort.

Indianul a râs veninos. El a mers de la unul la altul printre cei din rasa lui şi a avut cu ei nişte discuții misterioase, ferindu-se de bandiți. Evident că se străduia să-i îndemne să se opună voinței omului care le tulburase atât de neaşteptat jocul.

Este adevărat că Pantera Târâtoare era un şef tânăr şi că din pricina comportării sale tăioase şi poruncitoare nu prea era iubit printre ai săi. Pe de altă parte, Jesse James avea printre pieile roşii o reputație de temut, pretinzându-se că dispunea de o forță supranaturală, în aşa fel că nici unul din aceşti copii îndrăzneți ai preriei nu avea nici cea mai mică plăcere de a se declara deschis împotriva lui.

Cu un râs care exprima orgoliu şi mulțumirea de sine, Jesse James a remarcat printre pieile roşii această mişcare de şovăială şi de dare înapoi.

— Acest om îmi aparține, a repetat el şi vocea sa puternică a umplut tot campamentul. Am asupra lui un drept mai vechi decât al vostru.

— Însă el ne-a masacrat frații, a ripostat şeful cu o voce mai apropiată de un urlet.

— Asta n-are a face, a insistat Jesse James cu un râs disprețuitor. Înainte de a veni aici el mi-a luat o proprietate, mi-a răpit o tânără fată şi mi-a împrăştiat brava herghelie, mi-a furat cei mai buni cai... şi prin urmare, el trebuie să treacă prin fața justiției mele.

Pantera Târâtoare şi-a ridicat ochii şi sprâncenele.

— Noi am găsit o tânără fată pe lângă el...

— Ştiu. Ați păstrat-o pentru Don Ramiro, vai, vai! a zis banditul, mereu râzând. Ei bine! „Seniorul" vă va plăti dacă voi veți îndrăzni să spuneți doar un singur cuvânt împotriva mea.

— Seniorul? a murmurat şeful, pe trăsăturile căruia s-a răspândit deodată o supunere docilă.

— Da, desigur, Seniorul vostru! a repetat Jesse James, cu acelaşi râs sarcastic. Eu l-am urmărit pe acest băiat. Am aflat de

la un spion de-al vostru ceea ce s-a petrecut. Tânăra fată se află deja în puterea „Seniorului”.

Pe fața şefului se citeau mânia şi consternarea.

— Tânăra fată îmi aparține! a strigat el cu durere. Pantera Târâtoare este un şef mare! Porumbelul alb va fi floarea cortului său!

— Pantera Târâtoare este un mare ticălos. El poate face să o picteze în ulei pe porumbița sa şi s-o atârne în cortul său în chip de consolare! a grohăit Jesse James râzând ironic în barbă, fără să se emoționeze de ochii arzători de dorința de răzbunare, pe care indianul luat peste picior îi fixa asupra lui. Fii sigur că porumbița albă aparține „Seniorului”, din ordinul căruia eu am smuls-o de lângă altarul de căsătorie. Şi dacă asta nu te convinge şi pielea ta roşie îți produce mâncărime, poți să te plângi seniorului. Totodată, păzeşte-te bine să nu-ți facă din pielea ta un lasou!

Alb la față, cu privirea încărcată de răutate şi perfidie, Pantera Târâtoare s-a retras. În piept îi clocotea însă o furie neputincioasă, dar imensă. Totuşi, nu a riscat să dea frâu liber sentimentelor sale.

Privirea sa ascuțită şi scânteietoare s-a lungit când s-a întors pentru a-l vedea pe bandit îndepărtându-se. L-a copleşit o ură mortală de nepotolit. Jesse James îl umilise şi îl aruncase în ridicol pe şef în fața celor din tribul său. Un piele roşie nu iartă asta. Pantera Târâtoare, încă şi mai mult ca şi alții, pentru că era mai răzbunător. Însă el s-a resemnat să aştepte până îi va veni ceasul.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, spune un proverb indian, şi acest indian avid de răzbunare ştia că şi pentru el va veni ziua groaznică a răsplății.

Între timp, Jesse James se reîntorcea spre eroul nostru, care în acest interval rămăsese aproape uitat la stâlp.

— Dați-i acestui flăcău o înghițitură bună de whisky. Asta îşi va face mai mult efect decât o binecuvântare, a ordonat el cu o voce răguşită. Are o înfățişare destul de jalnică bufnița asta, încât ai zice că-i o femeie neghioabă, bolnavă de piept, gata să leşine la prima ocazie.

Unul din bandiți a sărit de pe cal şi a pus flaconul său de apă vie la buzele lui Bill.

Însă tânărul a făcut un gest de refuz îndepărtându-şi capul.

— Îți mulțumesc, dar de la tine şi de la şeful tău nu pot accepta nici o picătură. Din mâna ta băutura se transformă în otravă! a strigat el plin de o nobilă mânie.

— Fă-l să înghită medicamentul, a repetat furios căpitanul.

Doi îndrăzneți din tovarăşii căpitanului s-au aruncat asupra tânărului fără apărare, care cu toate că abia putea să se mişte, şi-a întors capul cu toată energia.

Însă eforturile sale nu puteau să aibă mare efect.

Unul din bandiți i-a prins în pumni capul cu mâinile sale robuste şi l-a atras violent înapoi.

Celălalt s-a grăbit să-i vâre brutal gâtul flaconului între buze.

Băutura s-a vărsat pe obraz şi pe nas.

Tânărul s-a străduit să-şi țină căile respiratorii închise. El avea deja fața de un albastru negricios. Însă în cele din urmă vigoarea şi starea lui de sănătate au învins. A respirat adânc. Dar n-a putut să împiedice ca o oarecare cantitate de whisky să nu se scurgă în acelaşi timp pe gâtlej.

Bill Cody respingea toate băuturile spirtoase. Asta era prima oară în viața sa când buzele îi intrau în contact cu această băutură primejdioasă, care era apa de foc.

Introdusă cu forța în gura sa, ea s-a scurs ca un torent de flăcări în toate membrele lui. Puterea de rezistență a lui Bill, redusă prin încercări grele în aceste ultime ore, ce-l adus în ultimul grad de epuizare, s-a reînnoit sub această influență.

Râzând cu râsul său obraznic, Jesse James îl privea țintă în ochi pe prizonierul fără apărare.

— Ei! Băiete, aşa-i că noi nu suntem cunoştințe vechi, spune-mi? a strigat el la Bill Cody.

— Noi nu suntem cunoştințe, căci a fi cunoscut cu Jesse James m-ar face să roşesc, a răspuns tânărul ridicând vocea. Însă eu, eu te cunosc, tu eşti artizanul detestabil al morții tatălui meu. La ordinul tău neînsemnatul de Charles Dunn a îndreptat arma ucigătoare spre capul iubitului meu părinte. Şi pentru asta să fii blestemat, josnicule Jesse James!

— Ragi bine, leule! a mormăit drept răspuns, cu un râs respingător banditul, din care dispăruse de multă vreme orice sentiment omenesc. Din păcate eu fac destul de puțin caz din aceste frumoase discursuri. Mi s-au urlat deja de sute de ori... Şi cu toate acestea ale tale îmi gâdilă în mod plăcut timpanele. Tu îmi placi, prietene, în ciuda limbajului, sau chiar poate din cauza asta. Limba îți este fierbinte şi tăioasă! Vai! Vai! Tu i-ai pune cu plăcere barbă acestui viței de Charles Dunn! Însă nu îi vei putea-o face nici măcar o secundă, căci bravul Dunn a devenit deja un drăgălaş şi micuț înger... asta înseamnă că eu l-am spânzurat. Şi în ce te

priveşte, micul meu prieten... aici vocea i-a devenit mai severă... ei bine!...

— Mă aşteaptă o soartă mult mai îngrozitoare? l-a întrerupt Bill Cody. Eu o ştiu. Cine va putea pretinde milă de la un Jesse James? Un tigru o va arăta mai degrabă decât tine!

— Mi-ai mai spus-o de mii de ori, băiete! a răspuns banditul, cu un aer bine dispus.

Cu toate acestea, linia perpendiculară dintre sprâncene i s-a încreţit. Acesta era un semn pe care tovarăşii săi îl cunoşteau şi-l înţelegeau ca pe indicele cel mai sigur al unei furii ce se acumula, ce avea să izbucnească curând într-o violenţă furioasă. El a reluat:

— Tu ai dreptate, amice. N-am cunoscut compasiunea şi în plus, un laş, plângăreţ şi smiorcăit, cu atât mai mult mă satisface să reglez conturile cu el, amuzându-mă... întocmai ca prietenii mei piele roşie, prezenţi aici, de la care am aflat cum trebuie să te comporţi cu inamicii.

Spunând aceste ultime cuvinte, el s-a întors spre indieni. Aceştia, care jucaseră până atunci rolul de spectatori muţi, nu-şi ascundeau aprobarea.

Singur, doar Pantera Târâtoare stătea întors cu spatele mai încolo. Faţa lui zugrăvită în formă de şarpe şi devenită sinistră, nu-şi schimba expresia şi buzele îi rămâneau imobile, ca şi cum ar fi fost din piatră.

Tânărul nostru erou rămânea şi el tăcut. Un sentiment de oroare, pe care nu-l încercase încă niciodată, îi strângea gâtul.

Nu i-a răspuns lui Jesse James decât printr-o privire de sfidare, prezentând de altminteri gurilor cască ce-l înconjurau o înfăţişare calmă şi indiferentă, ca şi cum n-ar fi fost persoana cea mai crud interesată în drama ce se derula.

— Da, pe cuvântul meu! Tu îmi placi, prietene, a mai repetat Jesse James. Aş putea de asemenea să pun să fii atârnat de capătul unei crăci, ca să nu-i tulbur prea mult prin intervenţiile mele pe amicii piei roşii în bine gânditele lor plăceri. Aceasta ar fi fără îndoială îndeajuns de înveselitor ca să-mi dea un spectacol cu torturile tale. Însă după toate, se află destui alţi golani, precum Charles Dunn. Se găsesc întotdeauna douăsprezece duzini. În timp ce tu... În sfârşit, tu îmi placi... tu eşti o vrabie deschisă şi nu ţi-e teamă să-mi spui lucruri neplăcute în faţă... Ei bine! Jură-mi credinţă şi nu numai că te păstrez în viaţă, dar oricât de tânăr eşti, vei deveni unul din primii în rangurile oamenilor mei şi partea ta de pradă nu va fi mică, ţi-o promit. E în regulă?

Bill Cody a început să râdă.

Propunerea care îi era făcută îi părea atât de monstruoasă şi demnă de dispreț, încât n-o credea demnă de un răspuns.

— Cu siguranță că tu eşti acel mic curier care acum doi ani ai împiedicat lovitura mea împotriva unei diligențe? a întrebat banditul mereu bine dispus.

Prin ochii lui Bill a trecut un fulger.

— Poți să adaugi de asemenea că eu am fost acela care te-am făcut s-o iei la sănătoasa ca o pisică de la locomotiva trenului expres, pe care ai vrut să-l prazi în ultima iarnă.

— Blestem!

La această amintire fața hoțului a devenit pământie. Timp de mai multe secunde el s-a luptat ca să-şi rețină mânia ce-l invada.

— Tu ai fost! a făcut el în sfârşit. Ştii că a trebuit să păzesc patul câteva săptămâni, aşteptând să mi se vindece oasele?

— Am ştiut, a zis Bill cu un râs de legitimă satisfacție. Îmi pare rău totuşi de un lucru, că n-am lovit mai exact şi mai puternic. Voiam să rămâi culcat până în ziua judecății de apoi, pentru a te plimba în sfârşit în infern. Ah! E adevărat! Aş fi fost foarte mulțumit!

Totuşi, în cele din urmă limbajul îndrăzneț al lui Bill a încetat să-i placă odiosului căpitan de bandiți. Jesse James era obişnuit să-i vadă pe oameni apropiindu-se în genunchi, sau fugind încolo şi încoace ca o turmă ieşită din minți, la o singură rostire a numelui său.

— Haide, e de-ajuns! a mormăit el. Gândeşte-te la tine, cintezoi guraliv, şi hotărăşte-te: indienii îşi respectă distracțiile naționale, sau mai bine ai consimți să-mi faci un jurământ de fidelitate... şi să-l respecți? În tot cazul, înțelege bine că aici nu există chinuri destul de îngrozitoare pentru a pedepsi lipsa de lealitate față de mine. Până acum n-am întâlnit un trădător care să nu fi primit moartea din propria mea mână.

Bill Cody îl privea în față nepăsător pe acest bandit temut, a cărui furie îi contracta trăsăturile.

— Acesta nu-i decât un afront în plus, a spus el cu calm, ca şi cum ar fi fost un lucru cu totul în afara lui şi vorbele sale n-ar fi fost o sentință împotriva propriei existențe. După toate acestea, pentru ce te amesteci în această afacere? Haide! Panteră Târâtoare, indian neîndemânatic şi greoi... ia puşca şi trage în mine.

Pe buzele lui Jesse James a trecut un fel de surâs. El a împins calul foarte aproape de captiv.

— Cum! a zis el şi cuvintele i-au ieşit din gură ca un şuierat. Nu vrei iertarea mea, preferi să mori?

— Tu însuți ai spus-o. Pentru ce totuşi mă întrebi? a replicat Bill hotărât, cu un glas sonor.

Banditul n-a putut să-şi rețină un urlet. El a scos un pistol şi i-a dat nefericitului Bill o groaznică lovitură de mâner în cap.

Sub violența şocului, Bill s-a clătinat. Ar fi căzut în genunchi, dacă solidele şi suplele legături din scoarță nu l-ar fi reținut puternic de stâlpul de tortură.

I-au trebuit câteva minute pentru a-şi reveni din leşinul în care îl aruncase acest odios tratament.

— Iată cine eşti cu adevărat, Jesse James! a spus el cu buzele tremurând. Loveşti un om înlănțuit şi fără apărare, a cui moarte apropiată este sigură şi în consecință, a cărui răzbunare nu mai este de temut. Ticălosule! Dacă Cerul va voi ca eu să pot scăpa încă o dată, este un adevăr pe care pot să ți-l spun, Jesse James, te voi face să plăteşti această lovitură... Nu voi avea nici pace, nici odihnă înainte de a spăla cu sângele tău jignirea pe care mi-ai făcut-o!

— Senioria sa poate că vrea altceva? a întrebat banditul, pe trăsăturile căruia dispăruseră ultimele urme de sentimente omeneşti. Poți acum să te rogi, să implori şi să plângi ca un câine plângăreț... Ştiu acum cât valorează sufletul tău îndărătnic şi nu mai doresc să te am vreodată de tovarăş.

El s-a întors în şa şi a făcut un semn cu ochiul Panterei Târâtoare, a cărui privire pătrunzătoare nu pierdea nici o mişcare din jurul lui.

— Ce s-a întâmplat? Ce vrea căpitanul cu fața albă, a întrebat el cu o voce destul de plină de zel.

— Continuă-ți treaba, farsor roşu! a replicat banditul cu un râs răguşit. E adevărat că am nişte drepturi anterioare personale, însă nu mă pricep poate să torturez până la moarte cu aceeaşi îndemânare. În tot cazul, fă-o tu cât mai bine! Am văzut odată o mică lucrare de acest fel. Cel ce se afla la stâlpul de tortură era înconjurat de torțe aprinse şi asistenții veneau, alergând unul după altul, şi fiecare îi înfigea în corp vârful torței... Într-adevăr, era foarte amuzant de văzut şi asta ne-a făcut să petrecem un bun sfert de oră.

— Ceea ce spune şeful alb o ştie de multă vreme Pantera Târâtoare. El e un şef mare. El este în stare să imagineze mii de torturi. Şeful alb poate să aştepte pe iarbă şi să privească, va fi

mulțumit.

Indianul a bătut din palme.

Imediat toți cei de un sânge s-au adunat în jurul lui.

El le-a adresat rapid câteva cuvinte cu voce joasă.

Atunci tinerii războinici s-au împrăştiat, apucându-se de diferite ocupații legate de activitatea lor ucigaşă.

Unii îngrămădeau pietre în acelaşi loc, alții construiau un fel de cuptor deschis, alții veneau gâfâind sub greutatea lemnelor de ars. În timp ce alții târau până la cuptor săgeți şi lănci de fier. Pretutindeni în jur domnea o însuflețire sălbatică.

Căpitanul de bandiți aşezat în iarbă pe vine, foarte aproape de nefericitul Bill, nu era zgârcit cu încurajări şi exclamații entuziaste.

Însă Bill Cody, contra căruia erau îndreptate toate aceste pregătiri, rămânea liniştit şi stăpân pe sine. Nu se gândea deloc la torturile diabolice inventate, destinate să-i sfâşie curând tânărul său trup.

Mintea îi era cu totul aiurea.

Acum când avea s-o sfârşească cu viața şi când tovarăşii săi de fiecare zi ai tinereții sale se retrăseseră în urmă, pe primul plan al gândirii lui a apărut imaginea mamei sale.

— Sărmană dragă mamă! Ea nu va putea în ceasul morții să-l strângă încă o dată la inima sa pe fiul său iubit! Trebuie să se resemneze această inimă intrată în nemişcare veşnică, fără a da binecuvântarea supremă fiului absent!

Bill Cody fusese întotdeauna un fiu bun şi el o înconjurase întotdeauna pe mama sa cu o venerație şi o dragoste convingătoare şi fanatică, cum este obişnuit la toți oamenii mari şi superiori. Şi acum nu putea nici să-şi împlinească ultimele îndatoriri, să-i ofere cele din urmă semne de afecțiune filială. Trebuia ca mai întâi s-o preceadă poate în drumul care conducea spre țara presărată cu stele, de unde niciodată nu s-a reîntors vreun călător!

Acest gând, care-l transporta foarte departe de ororile prezentului, i-a smuls un suspin.

Imediat râsul răguşit şi batjocoritor al căpitanului de bandiți a răsunat la urechile sale şi el şi-a înălțat ochii surprins şi tulburat.

— Vai! Vai! Băiatul începe deja să suspine! a strigat Jesse James cu o bucurie diabolică. De îndată ce împunsăturile săgeților înroşite în foc îi vor arde pielea, va țipa ca un şobolan micuț.

— Minți, Jesse James! l-a întrerupt Bill Cody cu un calm perfect, însă pe un ton hotărât şi plin de dispreț. Dacă n-ai fi un

monstru pătat de sânge şi lipsit de orice sentiment omenesc, ai fi cuprins de respect aflând din gura mea că eram în drum spre mama mea muribundă, pentru a-mi lua rămas bun de la ea şi a-i închide ochii. Acest gând la ființa dragă este cel ce mi-a umplut inima şi m-a făcut să suspin. În ce priveşte moartea, tu te temi de ea mai mult decât mine.

Între timp, Jesse James, de când începuse această scenă, dădea mereu să circule printre bandiți o butelcă lină de apă vie.

El s-a ridicat cu o mişcare nesigură, slobozind o înjurătură sălbatică.

— Iată o bună bufonerie! a strigat el. Acesta n-a ieşit încă din cochilie şi îi dojeneşte de-acum pe bărbați! Încă un cuvânt de insultă, vagabondule, şi îți voi planta primul fierul roşu în trup.

Şi a alergat clătinându-se la focul ce-l întrețineau indienii. A apucat o lance, al cărei fier era de-acum încălzit la alb.

Însă Bill Cody a susținut fără teamă privirea pe care brutalul bandit o fixa asupra lui cu vinele ochilor însângerate.

— Înfige-o totuşi, mizerabile! a strigat el cu o voce răsunătoare. Tu nu mă înspăimânți. Voi râde de tine până la moarte, sugrumător de femei şi de copii!... Eu râd şi te disprețuiesc.

Jesse James a slobozit fără să vrea un răcnet urlător văzându-se atât de crud insultat în prezența oamenilor săi.

Printr-un gest delirant de nedescris, el a agitat lancea fumegândă.

Aceasta era destinată lui Bill.

Câțiva indieni au vrut chiar să se opună banditului, care le răpea victima.

Însă Jesse James i-a respins cu un braț viguros pe cei care se aflau înaintea lui.

El a înălțat din nou lancea şi în mai puțin de o secundă ea a plecat sub impulsul violent al brațului, scăpând cu un fluierat din mâna sa deschisă şi pătrunzând cu un sfârâit în carnea arsă a corpului tânărului.

Însă în acest moment s-a plasat între acesta şi furibund o figură înaltă ce părea să fi izvorât din pământ. Acesta era Don Ramiro.

Adevărul este că acesta intrase deja de câtva timp în campamentul indian, cu cei doi şefi şi Luiza, fără să fi fost remarcat.

Paznicii l-au primit şi salutat cu adâncă supunere.

Indienii din jur îşi îndoiau un genunchi în fața „seniorului", care se făcuse atât de neaşteptat vizibil printre ei.

Jesse James nu i-a imitat deloc.

Acesta nu era obişnuit să se lase dictat de legi, nici să primească ordine.

— Afară din cale, Don Ramiro! a strigat el cu violență. Trebuie să-l ucid pe acel derbedeu obraznic de colo! Trebuie numaidecât!

— Să laşi asta deocamdată! a zis cu răceală Don Ramiro, care se ținea în picioare cu brațele încrucişate şi îl privea cu înfățişarea severă a unui justițiar. Jos cu lancea!

Îndrăznețul bandit a proferat un blestem.

— Moarte şi afurisenie! a strigat el înnebunit de turbare.

— La o parte din drum!... sau vârful acestei lance îți va străpunge pieptul, Don Ramiro! Şi şi-a ridicat arma amenințător contra metisului.

Acesta a rămas calm. Nu şi-a arătat aceeaşi îngrijorare ca odinioară în subteranul minei. În mijlocul acestor indieni el se simțea în întregime asigurat.

Şi de fapt, înainte ca el să facă un semn din ochi, o duzină de piei roşii s-au înghesuit cu urlete stridente între el şi desperado.

Ei l-au apucat pe acesta din urmă, l-au dus iute cât acolo şi înainte de a şti cu adevărat ce i se întâmplase, Jesse James era aruncat în genunchi şi Pantera Târâtoare se apleca deasupra lui cu tomahawkul ridicat, neaşteptând decât un semn pentru a-i da lovitura de moarte.

Oamenii lui Jesse James, dezorientați mai întâi, aveau o înfățişare ce părea că erau gata să scoată sabia din teacă.

Însă Don Ramiro surâzând, i-a oprit cu un semn.

— Nici o agitație, domnilor! Noi suntem confederați, aşa cred, a spus el politicos.

Şi s-a întors spre şeful de trib:

— Sunteți în toane bune, prieteni?... Îndepărtați-vă de acest excelent Jesse James, care şi el este prietenul meu! Totul nu-i decât o neînțelegere.

Indienii de obicei destul de hotărâți, s-au arătat supuşi ca nişte câini. Ei s-au îndepărtat de Jesse James la fel de rapid precum îl înhățaseră şi-l trântiseră la pământ.

Foarte tulburat şi putând cu greu să-şi dea seama ce i se întâmplase, banditul stătea acum nemişcat în picioare.

Don Ramiro a înaintat rapid înspre el. Cu un surâs preventiv, el i-a întins mâna.

— Vom rămâne prieteni, Jesse James, a făcut el cu un aer amabil. Ce te-a supărat?

Însă banditul, mânios, a refuzat mâna ce i se întindea.

— Eu nu mai sunt prietenul tău, şi…

— Îmi pare foarte rău, a spus metisul tăindu-i vorba. Însă poate că ai avea încă bunătatea să asculți câteva cuvinte de-ale mele între patru ochi, cum se spune?

În ciuda rezistenței sale, l-a condus pe bandit câțiva paşi mai departe.

Acolo i-a vorbit, râzând din toată gura.

El râdea, dar ceea ce-i spunea trebuia să aibă un răsunet îngrozitor, căci bandiții îl vedeau pe şeful lor cutremurându-se şi înfiorându-se.

Jesse James fixa asupra lui Don Ramiro o privire plină de groază şi teamă.

Deodată el s-a înclinat şi şi-a întins cu plăcere mâna spre mâna ce-i era oferită din nou.

Bill Cody nu pierdea nici cel mai mic amănunt din această scenă. Într-adevăr, el nu a putut înțelege cuvintele schimbate între cei doi oameni, dar privirile sale i-au oferit certitudinea că discuția lor se referea în principal asupra lui.

Cine era misteriosul străin de care aceşti indieni sângeroşi nu se apropiau decât cu un respect temător şi ale cărui vorbe îl făceau să se încline până şi pe Jesse James?

Înainte ca Bill Cody să-şi fi putut reveni din uimire, el a observat-o pe Luiza, care cu toate că era legată, părea sănătoasă şi cruțată, aşezată pe un cal.

Aproape de calul ei se aflau şi alți cai de călărie, în timp ce cei doi şefi amestecați printre indieni se întrețineau într-o discuție foarte activă.

Reînsuflețit de bucurie, Bill mişca, fără să ştie, legăturile sale. Spre marea sa mirare, a remarcat că acestea cedau, cu toate că fusese legat şi înnodat foarte strâns, în manieră indiană. Tânărul, resemnat cu moartea, nu observase deloc că Jesse James în avântul său atinsese în treacăt cu lancea lui înroşită în foc frânghia, pe care o arsese.

În acel moment, pe tânărul erou l-a cuprins o dorință sălbatică de a-i părăsi imediat pe toți aceşti duşmani masați în cerc. Cu cea mai mare băgare de seamă, el şi-a retras, unul după altul, membrele de sub nodurile slăbite. Legăturile au căzut fără zgomot în iarbă şi era liber! Săltând ca un câine dezlegat din lanțuri, Bill s-a repezit spre locul unde aştepta Luiza.

O clipă după aceasta, el a încălecat calul lui Don Ramiro.

Împingându-l cu călcâiele în coaste, el a tras spre sine, cu o mişcare rapidă ca un fulger, frâiele calului Luizei şi au pornit rapid ca o săgeată.

Toată treaba s-a petrecut cu o asemenea viteză, încât cea mai mare parte a celor prezenți abia a observat, cu atât mai mult cu cât toate privirile erau îndreptate spre „Senior" şi spre şeful bandiților.

Totuşi, Jesse James şi pieile roşii au revenit imediat la sentimentul realității. S-a făcut auzit un înspăimântător concert de strigăte şi de blesteme. Toți au alergat spre animalele lor legate la diferite distanțe, pentru a începe urmărirea fugarilor.

Cele câteva minute au permis celor doi tineri să se îndepărteze. Ei vedeau posibilitatea de a-şi pune viața în siguranță, printr-o goană rapidă şi această speranță îi făcea să fugă ca vântul.

Dar înspăimântătoarele strigăte de război n-au întârziat să le lovească urechile. Se trăgea cu săgeți, pe care le auzeau vibrând şi zornăind în urma lor.

Nu era momentul de povestit şi de explicații. Înainte de toate se punea problema să atingă cât mai repede fortul, nu prea îndepărtat de Leawenworth. Norocul era cu ei. Înserarea nu se întunecase cu totul când Bill Cody şi însoțitoarea lui au văzut la orizont profilul fortului.

Cei care-i urmăreau au trebuit, cu inima sfâşiată de mânie, să se resemneze şi să se întoarcă. Distanța care-i separa devenise de prisos de străbătut, aşa că n-au încercat să se aventureze prea aproape de fort.

Un sfert de oră mai târziu, Bill a fost reținut de posturile de gardă uimite şi condus fără întârziere la general.

— Un trimis de la fortul Hayes? a întrebat acesta grăbit.

A examinat cu o privire peste măsură de stupefiată persoana acestui mesager. S-a mirat de chipul tânăr al lui Bill, care îndrăznise să întreprindă această cavalcadă prin primejdii atât de îngrozitoare. Hainele îi erau acoperite de un strat gros de praf şi un braț îi era atârna de o eşarfă murdară de sânge.

— Aşteptam de multă vreme ştiri de la generalul Custer. Eu i-am trimis deja mai mulți mesageri. Ultimul a plecat de aici acum trei zile, a declarat generalul şef, după o pauză.

— Noi trebuia să ne întâlnim, a spus Cody. Dar n-am putut să păstrez tot timpul traseul şi am avut pe drum câteva mici aventuri ce m-au sustras care mai de care.

— Asta a fost tot ce i-a spus, fără a-şi uita mandatul. O sută de

alții în locul lui n-ar fi putut rezista tentației de a-şi povesti prin câte trecuseră cu glorie. Însă Bill Cody n-avea vreme pentru aşa ceva. I-a fost chir jenă să primească ajutor străin pentru a-şi scoate depeşa, cusută ca de obicei în guler, şi s-o înmâneze generalului Smith.

De îndată ce generalul a citit hârtia ce a primit-o, a ordonat ofițerilor şi oamenilor lor să se adune.

— Camarazi, le-a spus el atunci, am aflat de la acest mesager că fortul Hayes este în pericol. Bill Cody şi-a croit drumul până aici luptând. El şi-a făcut datoria. Acum nouă ne revine obligația de a despresura regimentul presat atât de mult, nouă, Jennison-Jayhawkersilor!

S F Â R Ş I T

WILLIAM FREDERIC CODY, zis BUFFALO BILL

Buffalo Bill s-a născut sub numele de William Cody în statul Iowa din Statele Unite. A debutat de tânăr ca descoperitor de aur, dar fără succes, după care s-a înrolat în armata Nordului ca soldat, participând la războiul de secesiune.

După o viață aventuroasă, la patruzeci de ani a luat parte la războiul cu indienii în calitate de cercetaş, susținându-l pe generalul Custer, şi a continuat lupta chiar şi după moartea acestuia în 1876. Cu acest prilej, el şi-a făcut rapid un renume, cu răsunet în toată armata, când l-a eliminat pe Main Jaune, şeful cheyenilor.

Supranumele său provine de la faptul că, fiind mare vânător, furniza carne de bizon, *buffalo* în engleză, pentru angajații căii ferate Kansas Pacific. Astfel, s-a afirmat într-un duel cu un alt vânător, când a doborât într-o singură zi 69 de exemplare împotriva a 48.

El a intrat în legendă datorită scriitorului Ned Buntline, care i-a povestit aventurile sale, creând astfel mitul lui Buffalo Bill.

După ce a contribuit la dispariția indienilor, şi în egală măsură a bizonilor, nereuşind în iureşul căutării de aur, a profitat de popularitatea sa şi a fondat un circ ambulant, în speranța de a face avere, cu care a străbătut toată America de Nord. În 1905, spectacolul său a cunoscut un important succes la Paris, când cavaleria din trupa lui a participat la un mare carnaval la piciorul Turnului Eiffel, care a atras trei milioane de spectatori.

În epoca aceea era ceva uimitor, destinat să creeze atmosfera Vestului american în toată autenticitatea sa. Pentru americani şi europeni începea atunci marea poveste a Far-Westului, ce s-a impus temeinic în literatură, cinematografie şi în artă, în general.

CUPRINS

CAP. I UN TÂNĂR EROU 3

CAP. II IEŞIREA 12

CAP. III PE VIAȚĂ ŞI PE MOARTE! 24

CAP. IV LA STÂLPUL DE TORTURĂ 37

CAP. V PENTRU ONOARE ŞI VIAȚĂ 44

CAP. VI BILL CODY ÎŞI ATINGE SCOPURILE 60

WILLIAM FREDERIC CODY, zis BUFFALO BILL 73

CUPRINS 74

Buffalo Bill
1
EROUL FAR-WESTULUI
GOANĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE
La Course à la Mort

Buffalo Bill
2
EROUL FAR-WESTULUI
CAVALERII ROȘII

Buffalo Bill
3
EROUL FAR-WESTULUI

Buffalo Bill
4
EROUL FAR-WESTULUI
PREȚUL UNUI FLĂCĂRI
Romania - Nr.1

BUFFALO BILL
America - Nr.222

BUFFALO BILL
Franța - Nr.93

Buffalo Bill
5
EROUL FAR-WESTULUI
VRĂJITORUL COMANȘILOR

BUFFALO BILL
Buffalo Bill în codrul secular